

ΚΑΜΙΛΛΟ ΜΠΕΡΝΕΡΙ

**ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ
ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ**

ΚΑΜΙΛΛΟ ΜΠΕΡΝΕΡΙ

Του Φρανκ Μίντζ

Γεννήθηκε στο Λόντι τις 28 Μάη 1897, πέρασε την παιδική του ηλικία στο Reggio Emilia και ήταν ενεργός σε μια σοσιαλιστική ομάδα νέων. Αποφάσισε να παραιτηθεί στέλλοντας ένα ανοικτό γράμμα το οποίο προκάλεσε κάποια ενόχληση: «.. το Σοσιαλιστικό κίνημα άρχισε με ένα καταστροφικό βήμα στα βάθη του καταστροφικού εγωισμού, ακολουθώντας έτσι το μονοπάτι της ηθικής δύναμης του Χριστιανισμού, ο οποίος εξαπλώθηκε χάρη στους μάρτυρες του και έπεσε σε αδράνεια όταν οι θυσίες των οπαδών του έπαψαν. Χρειαζόμαστε μια νέα έκρηξη ενέργειας, πρέπει να επιστρέψουμε στον καιρό που το να αγαπάς μια ιδέα σήμαινε να μην φοβάσαι να πεθάνεις και να θυσιάσεις όλη την ζωή σου μέχρι την ολική ταπεινώση» (1915). Αυτή η βαθιά μαχητική δέσμευση την οποία κάποιος συναντάει ξανά και ξανά μέχρι την δολοφονία του δεν ήταν ποτέ όμως μια τυφλή πίστη όπως θα δούμε.

Το 1917 στρατεύθηκε. Ήθελε να είναι ένας αντιρρησίας ή λιποτάκτης; «Υπάρχουν περιπτώσεις που το να σκοτώσεις κάποιον είναι η πιο λογική λύση και το να σκοτώσεις κάποιον γίνεται μια ηθική αναγκαιότητα. Περιπτώσεις συνειδησης είναι πιο τρομερές από τις Αυστριακές σφαίρες ή τα ασφυξιογόνα αέρια. Ένας παλεύει και πεθαίνει. Οι βιολέτες ανθίζουν στην αιματοβαμμένη γη, γύρω από τα χαντάκια με το κόκκινο νερό».

Μετά τον πόλεμο τελείωσε τις σπουδές του ενώ αναμίχθηκε πολύ ενεργά με τον αναρχικό τύπο. Έγινε δάσκαλος ανθρωπολογίας σε ένα λύκειο. Ο ερχομός του Φασιστικού καθεστώτος και η άρνηση του να δηλώσει πίστη σαν δημόσιος υπάλληλος σε αυτό το καθεστώς σήμαινε ότι έπρεπε να πάει στην εξορία.

Έτσι άρχισε μια μακρά σειρά από συλλήψεις και απελάσεις από την Γαλλία, την Ελβετία, τη Γερμανία, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και την Ολλανδία, στις οποίες προστέθηκαν τα συνηθισμένα προβλήματα των πολιτικών εξόριστων: καυγάδες, σπασμωδικός ενθουσιασμός, απογοητεύσεις, κατασκοπία, κ.τ.λ. « Ονειρεύτηκα ότι έχτισα ένα στέreo και ευρύχωρο κτίριο, αλλά είδα ότι η ενέργεια μου είναι μικρής διάρκειας: Ζύγισα τον εγκέφαλο μου, ακτινογράφησα την καρδιά μου και νόηθω ότι μερικές φορές είμαι αξιοκαταφρόνητος και μερικές φορές περήφανος. Αναρωτιέμαι κατά πόσο η πολιτική μου δραστηριότητα δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα άσκοπο ανακάτεμα των πεσμένων φύλλων μιας παρηκμασμένης ιδεολογίας. Η πίστη μου που ήταν τέλεια, ήρεμη και καταπράσινη τώρα είναι καφέ όπως τα κλήματα το φθινόπωρο.»

Ο Μπερνέρι ζούσε με την γυναίκα του και τις δύο κόρες του που ήταν στη Γαλλία. Το 1930 έγραψε από μια Βελγική φυλακή στην κόρη του

Τζουλιάννα: «Μια μέρα ίσως καταλάβεις πόσο πολύ αγάπησε ο πατέρας σου εσάς και τη μητέρα σας, αν και τόσο συχνά την έκανε να υποφέρει και παρ' όλο που δεν ήταν πολύ στοργικός μαζί σας.» (γραμμένο στα Γαλλικά).

Αλλά παρά αυτά τα σωματικά και ηθικά εμπόδια, ο Μπερνέρι πνευματικά ήταν εντελώς ενεργητικός: «Το περίεργο είναι ότι από τη μία είμαι αναγκασμένος για μαχητικές πολιτικές και από την άλλη στο πεδίο της κουλτούρας, οι αγαπημένες μου μελέτες δεν είναι ούτε καμιάς ιδιαίτερης ευρυμάθειας (έχω σπαταλήσει τόσο πολύ χρόνο σε ανόητα πράγματα: ψυχολογία, ζωολογία, τηλεπάθεια, κ.τ.λ) ούτε εξαιρετικά αφαιρετικές (έχω ένα μεγάλο βιβλίο με υλικό πάνω στον Φιναλισμό). Το αποτέλεσμα είναι μια γενική αμηχανία.» (γράμμα στον Λουίτζι Φαμπρί, Σεπτέμβριος 1929)

«Όσο πιο πολύ διαβάζω τον τύπο μας τόσο περισσότερο νομίζω ότι ονειρεύομαι. Ξέρεις ότι δεν μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό και ότι σπάνια συμφωνώ με οποιονδήποτε. (...) Όσο για τις ενώσεις, πιστεύω ότι είναι η μόνη περιοχή στην οποία θα μπορούσαμε να χτίσουμε κάτι, αν και δεν μπορώ να αποδεχτώ τους αξιωματούχους των ενώσεων και μπορώ καθαρά να διακρίνω πωσωγυρίσματα και κινδύνους στον αναρχοσυνδικαλισμό στην πράξη. Αν κατηγορώ τον ατομικισμό, είναι γιατί, αν και είναι αριθμητικά λιγότερο σημαντικοί, έχει πετύχει να επηρεάσει σχεδόν όλο το κίνημα. (...) Το όνειρό μου είναι να προκαλέσω την εξερεύνηση μιας μακράς σειράς προβλημάτων και μετά συγκεντρώνοντας όλες τις κριτικές παρατηρήσεις, τα σχόλια, τις λύσεις κ.τ.λ, από τον κόσμο που θα τα συζητήσει, να φτάσω σε ένα πρόγραμμα το 1932 ή το 1933, και να το καταθέσω σαν το πρόγραμμα μιας ομάδας αναρχικών που θα αφήσει τους άλλους στην ησυχία τους, αλλά η οποία επιθυμεί να προχωρήσει χαράσσοντας τον δικό της δρόμο.»

(Γράμμα στον Φαμπρί, Ιούλιος 1930)

Δεν φαίνεται αυτό το σχέδιο να είδε το φως της μέρας. Από την άλλη, ο Μπερνέρι, έγραψε πολυάριθμα άρθρα και αντι-θρησκευτικές προσούρες για την χειραφέτηση της γυναίκας. Επίσης κατέθεσε και μια θεωρία η οποία δημοσιεύτηκε σαν «Ο Αντισημίτης Εβραίος» στην οποία μελέτησε την εξαναγκαστική ή εθελοντική αφομοίωση των Εβραίων. Ο Αντρέ Σπάρια, ποιητής και σιωνιστής, έκρινε ότι το βιβλίο ήταν «πρωταρχικής σημασίας». Αλλά τα πιο σημαντικά συγγράμματα του ήταν «Η Φασιστική Κατασκοπία στο Εξωτερικό» (στα Ιταλικά) και το «Ο Μουσολίνι και η Κατάκτηση των Βαλεαρίδων Νήσων», και τα στρατευμένα άρθρα του από τα οποία θα αναφέρουμε τρία εδάφια τα οποία φαίνονται να συνοψίζουν τον Μπερνέρι πριν την άφιξη του σαν εθελοντής στην Ισπανία.

«Ευτυχώς το Μασονικό φαινόμενο είναι εντελώς περιφρονητέο από το Ιταλικό αναρχικό στρατόπεδο. Αλλά υπήρξε μια σημαντική μειονότητα αναρχικών οι οποίοι, δελεασμένοι από την ελπίδα των «ακραίων μέτρων»,

επέτρεψαν στους εαυτούς τους να συρθούν πίσω από τα πολιτικά παιχνίδια αυτής της αμφιλεγόμενης μορφής αντιφασισμού. Ο Ελευθεροτεκτονισμός υποστηρίζει κάθε κίνημα το οποίο μπορεί να βοηθήσει την μπουρζουαζία και πολεμά οποιοδήποτε μπορεί να την βλάψει. Είναι απαραίτητο να αφήσουμε κατά μέρος τον ρομαντισμό. Θα έλεγα να δούμε τις μάζες με προοπτική.

Δεν υπάρχει αυτό το πράγμα που λέγεται λαός, μια ομογενής ύπαρξη, αλλά όχλοι, διαφορετικοί και διαχωρισμένοι σε κατηγορίες. Δεν υπάρχει επαναστατική θέληση των μαζών, αλλά επαναστατικά κινήματα στα οποία οι μάζες είναι ένας τεράστιος μοχλός. (...) Αν επιθυμούμε να φτάσουμε σε μια ενδεχόμενη αναθεώρηση της επαναστατικής μας δύναμης, η οποία δεν είναι σημαντική, πρέπει να ξεφορτωθούμε τους ιδεολογικούς μας απριορισμούς, και την συνήθεια να αναβάλουμε τα πράγματα μέχρι μια μελλοντική ημερομηνία η οποία να είναι βολική για να τεθούν προβλήματα τακτικών και ανακατασκευής. Λέω ανακατασκευής, διότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος αναποτελεσματικότητας και παρεκτροπής της επανάστασης βρίσκεται στην συντηρητική τάση των μαζών» (1930)

«Το να περιμένεις τις μάζες να ξυπνήσουν, το να μιλάς για μαζική δράση, το να υποβιβάζεις τον αντιφασιστικό αγώνα στην ανάπτυξη και διατήρηση των μελών του κόμματος και της ένωσης αντί να συγκεντρώνεις τα μέσα του καθένα και τη θέληση του στην επαναστατική δράση, η οποία μόνο αυτή μπορεί να αλλάξει αυτή την ατμόσφαιρα του ηθικού εξευτελισμού στην οποία βρίσκεται το Ιταλικό προλεταριάτο και είναι στην διαδικασία της ολοκληρωτικής του διαφθοράς, είναι αξιοκαταφρόνητη, καθαρή ηλιθιότητα και μια πράξη προδοσίας» (1934, επίλογος του «Worker-idolatry»)

Στην είδηση της εξέγερσης της Ισπανίας, ο Μπερνέρι και η πλειοψηφία των Ιταλών αντιφασιστών διάλεξαν το δρόμο τους αμέσως. Σχημάτισαν μια ταξιαρχία η οποία ενοποιήθηκε με την Ταξιαρχία Ασκάσο στο μέτωπο της Αραγωνίας, οργανωμένη από τον Μπερνέρι και τον Ροσέλι (αριστερός σοσιαλιστής). Ο Μπερνέρι συμμετείχε στην μάχη του Μόντε Πελάδο (28 Αυγούστου 1936).- «Υπερασπιστήκαμε την θέση 130 απέναντι σε 600 καλά εξοπλισμένους άνδρες, και αυτό μετά από τέσσερις ώρες μάχης»- και της Χουέσκα (3 Σεπτέμβρη 1936).

Κατέληξε να αφοσιωθεί κυρίως στην προπαγάνδα χωρίς να σταματήσει να ασχολείται με την Ιταλική Ταξιαρχία. Διεύθυνε το περιοδικό «Guerra di Classe» (στα Ιταλικά) και μίλησε στις ραδιοφωνικές εκπομπές της C.N.T/F.A.I στην Ιταλία. Το βιβλίο «Pensieri e battaglie» (Παρίσι 1938) μας δίνει έναν αριθμό σχολίων πάνω στην κατάσταση που κατέγραψε ο Μπερνέρι. Κάποιοι μπορεί να δει πως αποσαφηνίζουν τα άρθρα του τον

κίνδυνο ενός κομμουνιστικού πραξικοπήματος και τις τετωμένες σχέσεις με τους αναρχικούς κυβερνητιστές.

« Μια ομάδα ανθρώπων που μου την δίνει πραγματικά στα νεύρα είναι οι εθελοντές που έχουν έρθει σαν παρατηρητές (Ως επί το πλείστον Γάλλοι). Έρχονται εδώ με τον αέρα του ιερέα και συμπεριφέρονται σαν καουμπόηδες που περνάνε τη μισή τους μέρα στα καφέ» (21 Σεπτέμβρη 1936)

«Το άρθρο στο Νο.6 έχει προκαλέσει τον Γενικό Πρόξενο της Ε.Σ.Σ.Δ στην Βαρκελώνη ο οποίος έχει ζητήσει από την Τοπική Επιτροπή της C.N.T, αν το εγκρίνει. Δεν ξέρω τι απάντησαν» (Ιανουάριος 1937)

«Το 8^ο τεύχος της “Guerra di Classe” θα βγει όποτε μπορέσει. Η Επιτροπή (τοπική επιτροπή της C.N.T) την αντιμετώπισε με τον ίδιο τρόπο που αντιμετώπισε το “L’ Espagne Anti-Fasciste”¹ και δεν θέλω να κατηγορηθώ. Όμως με λύπησε ελαφρά. Θα ασχοληθώ με αυτό συνδράμοντας κάποια περιοδικά και γράφοντας κάποιες μπροσούρες» (Φεβρουάριος 1937)

«Για κάποιο διάστημα υπέφεραν κάποιοι άνθρωποι στο στρατόπεδο μας εξαιτίας των Σταλινικών» (Ιανουάριος 1937)

«Ο Τζιόπ απελευθερώθηκε λόγω της προσοχής του Έσπλα και του Αριέτο, αλλά η περίπτωση του είναι σοβαρή, και τον συνόδευσαν και τον έκαναν να φύγει με αεροπλάνο λόγω του φόβου ενός βρωμερού κόλπου της Κομμουνιστικής Τσεκά, η οποία διατάζει στην Βαλένθια» (...) Δεν μπορώ να ξέρω πότε θα τελειώσω την μπροσούρα για τις Βαλεαρίδες (την οποία πιέζω τον εαυτό μου να δουλέψω, παρά τις αμφιβολίες μου!) με σκοπό να είμαι ικανός να αρχίσω μια χιονοστιβάδα από άρθρα πάνω στην κατάσταση που υπάρχει εδώ και κινδυνεύει να ανατραπεί από τους Μπολσεβίκους!» (Μάρτιος 1937)

«Εγώ ο οποίος γενικά δεν φοβάμαι μπροστά στον κίνδυνο, μερικές φορές καταλαμβάνομαι από έναν φόβο θανάτου χωρίς να υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος» (Γράμμα στην γυναίκα του, 25 Απριλίου 1937).

Δέκα μέρες αργότερα, στις 5 Μάη 1937, ο Μπερνέρι και ο Μπαρμπιέρι, και οι δύο αναρχικοί συνελήφθησαν στο σπίτι τους από δέκα ένοπλους αστυνομικούς, με την κατηγορία ότι ήταν «αντεπαναστάτες». Στις διαμαρτυρίες του Μπαρμπιέρι, ένας αστυνομικός έβγαλε την κάρτα του, Νο.1109 (το πρόσεξε η γυναίκα του Μπαρμπιέρι). (Σ.τ.Μ: και οι δύο δολοφονήθηκαν αργότερα την ίδια μέρα) Τα δύο τελευταία έργα του Μπερνέρι ήταν τα «Εμείς και το Ρ.Ο.Υ.Μ» που εκδόθηκε από μια αναρχική εφημερίδα στην Νέα Υόρκη, χωρίς αμφιβολία λόγω του ότι η κριτική υπεράσπιση που έγραψε ο Μπερνέρι, δεν μπορούσε να δημοσιευθεί στην Ισπανία τον Απρίλιο- Μάη 1937 και μια ομιλία που έκανε στις 3 Μάη 1937 στο ράδιο της C.N.T/F.A.I με την ευκαιρία του θανάτου του Γκράμσι, « αυτός ο αξιοπρεπής και επίμονος μαχητής που ήταν αντίπαλος μας, ο

Αντόνιο Γκράμσι, μας έπεισε ότι έβαλε ένα πετραδάκι στην κατασκευή της νέας κοινωνίας»

(Αυτή η βιογραφία που βασίστηκε κυρίως στο “Noir et Rouge” του Ισραέλ Ρενόφ, αντικαθιστά την υπερσυναισθηματική βιογραφία του Λουίτζι Φαμπρί)

1. Περιοδικό που εκδόθηκε από τον Προυντομό ο οποίος έπρεπε να επιστρέψει στην Γαλλία για να μπορεί να εκδίδει χωρίς λογοκρισία.

Τι πρέπει να κάνει ο Ισπανικός αναρχισμός για να νικήσει
(άρθρο το οποίο δημοσιεύτηκε στην Guerra di Classe No.3, στις 24 Οκτώβρη 1936)

Βασικά- Τι μπορούμε να κάνουμε;

1. Το να πιστεύει ότι, χάρη στην πολιτική της μη-επέμβασης, κάποιος μπορεί να εξαφανίσει την πιθανότητα μιας διεθνούς ένοπλης σύγκρουσης σημαίνει να αργοπορείς ενώ το πρόβλημα χειροτερεύει. Θα επέτρεπε στην Ιταλία, την Γερμανία και την Πορτογαλία να προετοιμαστούν καλύτερα για τον πόλεμο και στις Ισπανικές Φασιστικές δυνάμεις να εφοδιαστούν με όπλα και πυρομαχικά. Αν νικούσε ο Φασισμός η Γαλλία θα απειλούνταν στα νότια και η ισορροπία δυνάμεων στην Μεσόγειο θα ανατρεπόταν μόνιμα υπέρ της Ιταλίας και της Γερμανίας οι οποίες θα έβγαιναν από αυτή την ιστορία δυνατότερες και πιο επιθετικές. Η Ιταλία είναι μπλεγμένη με την Αιθιοπία και η Γερμανία είναι σε πολύ κακή οικονομική κατάσταση. Θέλουν έναν πόλεμο «άμεσα»; Όχι. Θα μπορούσαν να μπουν σε πόλεμο αλλά δεν θέλουν αποφασιστικά έναν πόλεμο εδώ και τώρα. Αν τον ήθελαν, θα τον είχαν ήδη ξεκινήσει εδώ στην Ισπανία. Γι' αυτό πρέπει να υιοθετήσουμε μια δυναμική εξωτερική πολιτική, που να έχει για βάση της την Πορτογαλία η οποία έχει ξεφύγει από τον έλεγχο της Μεγάλης Βρετανίας. Η Γενεύη είναι ανίσχυρη. Γι' αυτό το μόνο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να τα χαλάσουμε με την Πορτογαλία με τα έξι μέσα: άμεση απέλαση όλων των Πορτογάλων διπλωματικών αντιπροσώπων, άμεσο και ολοκληρωτικό σφράγισμα των συνόρων με την Πορτογαλία, κατάσχεση όλων των αγαθών που ανήκουν σε Πορτογάλους καπιταλιστές που μένουν στην Ισπανία. Όσο για την Γερμανία και την Ιταλία: άμεση απέλαση όλων των διπλωματικών τους αντιπροσώπων, αφαίρεση του δικαιώματος των Γερμανικών αερογραμμών να πετάν πάνω από την Ισπανία, απαγόρευση εισόδου στα Ισπανικά λιμάνια όλων των πλοίων υπό Γερμανικά ή Ιταλικά χρώματα, αφαίρεση κάθε ασυλίας για τους αστούς Γερμανούς και Ιταλούς που διαμένουν στην Ισπανία. Μια τέτοια εξωτερική πολιτική θα είχε σαν άμεσο αποτέλεσμα της να εξαναγκάσει την Βρετανία και την Γαλλία να πάρει μια οριστική θέση. Αν ήταν να δοθεί αφορμή για μια ένοπλη επέμβαση της Ιταλίας και της Γερμανίας, αυτή η επέμβαση θα έπρεπε να προκληθεί τώρα και όχι την στιγμή που θα επιλεγθεί από αυτές τις δυνάμεις.

2. Η λειτουργική βάση των Φασιστών είναι το Μαρόκο. Πρέπει να εντατικοποιήσουμε την προπαγάνδα υπέρ της Μαροκινής αυτονομίας σε όλη την παν-Ισλαμική περιοχή επιρροής. Πρέπει να υποδείξουμε στην Μαδρίτη ξεκάθαρες δηλώσεις που να ανακοινώνουν την εγκατάλειψη του Μαρόκο και την προστασία της Μαροκινής αυτονομίας. Η Γαλλία

αγωνιαδώς θα οραματιζόταν την πιθανότητα εξεγερτικών αντίκτυπων στην Βόρεια Αφρική και τη Συρία. Η Μ. Βρετανία θα έβλεπε τα κινήματα για αυτοδιοίκηση στην Αίγυπτο και ανάμεσα στους Αραβες της Παλαιστίνης να δυναμώνει. Πρέπει να εκμεταλλευθούμε τέτοιες αγωνίες μέσω μιας πολιτικής που να απειλεί να προκαλέσει εξέγερση σε όλο τον Αραβικό κόσμο. Για μια τέτοια πολιτική χρειαζόμαστε λεφτά και χρειάζεται επειγόντως να στείλουμε ακιτάτορες και οργανωτές σαν απεσταλμένους σε όλα τα Αραβικά μεταναστευτικά κέντρα, σε όλες τις συνοριακές ζώνες του Γαλλικού Μαρόκο. Στα μέτωπα της Αραγωνίας, του Κέντρου, στις Αστουρίες και στην Ανδαλουσία λίγοι Μαροκινοί θα ήταν αρκετοί για να εκπληρώσουν το ρόλο των προπαγανδιστών (μέσω ραδιοφώνου, φυλλαδίων, κ.τ.λ)

3. Δεδομένης της έλλειψής μας σε όπλα και πυρομαχικά, πρέπει να επεκτείνουμε την παραγωγή χρησιμοποιώντας ξένους τεχνικούς, των οποίων η χρησιμοποίηση ήταν πολύ άσχημα οργανωμένη. Πρέπει επίσης να δημιουργήσουμε ταχώς όσες πολεμικές βιομηχανίες είναι δυνατόν και να βάλουμε τέλος στην σπατάλη των πυρομαχικών δίνοντας μεγαλεπήβολες οδηγίες και αποφασιστικές διαταγές.

4. Πρέπει να επιτύχουμε «ενότητα» τόσο στο γενικό και ειδικό πλάνο των στρατιωτικών επιχειρήσεων οι οποίες πρέπει να εκτελούνται σε όλα τα μέτωπα, όσο και στην σύνδεση των διαταγών ανάμεσα στις περιοχές μέσω ενός Γενικού Συμβουλίου που να ελέγχεται από μια «Εθνική Επιτροπή Άμυνας».

5. Πρέπει να εξολοθρεύσουμε εντελώς και χωρίς έλεος τα Φασιστικά απομεινάρια τα οποία μας υποχρεώνουν να διατηρούμε μια πρώτη γραμμή μέσα στις τάξεις μας και να καταφεύγουμε σε συστηματικές έρευνες, μαζικές συλλήψεις ανθρώπων οι οποίοι δεν είναι σε ενώσεις και είναι στη σωστή ηλικία και σωματική κατάσταση για στρατιωτική υπηρεσία, αυστηρό έλεγχο των νέων εισόδων στα συνδικάτα, κ.τ.λ.

6. Πρέπει να αναγκάσουμε την Μαδρίτη επαναδιορίσει όλα τα Ισπανικά διπλωματικά σώματα τα οποία θα πρέπει να ανασχηματιστούν με μέλη επιλεγμένα από την «Εθνική Επιτροπή Άμυνας».

Ανάμεσα στον πόλεμο και την επανάσταση

(αυτό το άρθρο δημοσιεύτηκε στο 6^ο τεύχος της Guerra di Classe, στις 16 Δεκέμβρη 1936)

Υπάρχουν πολλοί ανάμεσα μας, που έχουν φτάσει στο σημείο να περιγράφουν την ένοπλη επέμβαση των δυνάμεων που έχουν οικονομικά και στρατιωτικά συμφέροντα αντίθετα με εκείνα της Ιταλίας και της Γερμανίας.

Αν αυτά τα δύο έθνη μπουν στις λίστες με όλες τις δυνάμεις που έχουν στη διάθεση τους, είναι καθαρό ότι μόνο η επέμβαση της Ρωσίας, της Γαλλίας και της Μ. Βρετανίας μαζί, θα μπορούσε να εξασφαλίσει τη νίκη στον Ισπανικό αντιφασισμό. Αλλά είναι επίσης σαφές ότι πριν η ένοπλη επέμβαση αυτών των δυνάμεων μπορέσει να συντρίψει τις φασιστικές δυνάμεις, θα έχει περάσει αρκετός χρόνος έτσι ώστε να επιτρέψει στους φασίστες να συντρίψουν τις επαναστατικές δυνάμεις.

Το Αγγλικό και Γαλλικό καπιταλιστικό κράτος έχουν συμφέρον να εμποδίσουν την νίκη των Ισπανών φασιστών στο βαθμό που αυτόν τον εκμεταλλεύεται η Ιταλία και η Γερμανία, αλλά δεν έχουν κανένα συμφέρον να δουν την Ιβηρική επανάσταση να θριαμβεύει. Στην κατάσταση που η Ιταλία και η Γερμανία επέμβαιναν στην Ισπανία με άμεσο στόχο να επιτεθούν στη Γαλλία (μια ξαφνική επίθεση στην δυτική Μεσόγειο) θα ήταν δυνατό η Μ. Βρετανία και η Ρωσία να επέμβουν άμεσα. Αλλά αν δεν ήταν έτσι η κατάσταση θα ήταν δυνατόν να συντριβεί η Ισπανική επανάσταση πριν γίνει η επέμβαση.

Δεν μπορούμε να ελπίζουμε όπως μερικοί ανόητοι και πολυάριθμοι υποκριτές, στους παράλυτους της Lake Geneva. Η Μαδρίτη βασανίζεται από Φιάτ, Καρπώνι, και Τζάνκερ που πιλοτάρονται από Ιταλούς και Γερμανούς αεροπόρους. Οι Βαλεαρίδες υπόκεινται στην τρομοκρατία μιας δικτατορίας κοντοκουρεμένων Ιταλών φασιστών και χιλιάδες Γερμανοί και Ιταλοί μισθοφόροι προσγειώνονται στην Ισπανία με όπλα και αποσκευές. Η Ιταλό-Γερμανική επέμβαση δεν θα μπορούσε να είναι πιο φανερή, πιο ενεργή, πιο έντονη. Οι παραινέσεις που στάλθηκαν στην Λίγκα των Εθνών από την Ισπανική κυβέρνηση βρήκαν μια συνέλευση από κουφούς ανθρώπους που ήταν απασχολημένοι με το να εφευρίσκουν δικονομικά τρικ.

Δεν μπορούμε να ελπίζουμε περισσότερο στη Γαλλία. Με τον ίδιο τρόπο που ο Εδέν έβαλε στη ζυγαριά της διεθνούς δικαιοσύνης την ανεξαρτησία της Αιθιοπίας και τον παγκόσμιο πόλεμο, έτσι και ο Μπλούμ έβαλε εκεί την ελευθερία του Ισπανικού λαού και τον παγκόσμιο πόλεμο. «Πόλεμος: αυτή είναι η λύτρωση. Δεν τον δεχόμαστε!»

Κανένας δεν μισεί περισσότερο από μας τον πόλεμο, αλλά πιστεύουμε ότι έχει έρθει η στιγμή που η αλήθεια της φράσης που είχε πει ο Λεόν Μπλούμ θα αποδειχτεί: «Πρέπει να αποδεχτούμε την πιθανότητα του πολέμου για να σώσουμε την ειρήνη».

Η πολιτική της μη-επέμβασης δεν απέτρεψε την Βολιβία από το να επιτεθεί στην Ουρουγουάη για να διεκδικήσει το δικαίωμα της στο Chaco, δεν σταμάτησε την Ιαπωνία από το να προσαρτήσει την Μαντζουρία, δεν σταμάτησε τον άγριο αγώνα της Ιταλίας να κατακτήσει την Αιθιοπία. Ο πασιφισμός ακολουθεί ένα δρόμο που είναι στρωμένος, όπως και της Κόλασης, με καλές προθέσεις, αλλά αυτός ο δρόμος οδηγεί στην άβυσσο.

Η ειρήνη της Γενεύης είναι γεμάτη με σφαγές και καταστροφές. Η ειρήνη της Γενεύης: είναι μια ένοπλη κούρσα, η συντριβή των στρατιωτικά πιο αδύναμων λαών, είναι ο Ιταλός Ντούτσε και ο Γερμανός Φύρερ, ακόμα και ισχυροί και που όπως πάντα βοήθανε στην δημιουργία νέων Φασιστικών Κρατών.

Η Διεθνής Συνδικαλιστική Ομοσπονδία και η Σοσιαλιστική Διεθνής συνεχίζουν να συνδέονται με αυτή την τακτική της μη-επέμβασης που υποστηρίζεται από την Γαλλική και Αγγλική κυβέρνηση, και ταυτόχρονα η Φασιστική επέμβαση έχει διεισδύσει στην καρδιά της Ισπανίας. Οι μάζες των εργαζομένων πρέπει να επιλέξουν: ή την επέμβαση τους ή τον θρίαμβο του Φασισμού. Και δεν κινούνται. Μάταια επαναλαμβάνουν: «Η Ισπανία είναι η σκηνή ενός αγώνα που οι συνέπειες του πάνε πιο πέρα από τα σύνορα της χώρας, γιατί είναι στην Ισπανία που ο Φασισμός παίζει το τελευταίο του χαρτί».

Δεν πρέπει να υπερεκτιμάμε τα ιμπεριαλιστικά σχέδια της Ιταλό-Γερμανικής επέμβασης και να τα βλέπουμε αποκλειστικά σε σχέση με μελλοντική ανάπτυξη της Μεσογειακής τους επέκτασης. Η Ισπανία είναι για τον Μουσολίνι και τον Χίτλερ μια ενδιάμεση κατάκτηση, ένα τρέχον πρόβλημα. Η υπερνίκηση της Ισπανικής Επανάστασης ισοδυναμεί για τον Ιταλικό και Γερμανικό φασισμό με την κατάκτηση της Ισπανίας. Νίκη του φασισμού στην Ισπανία σημαίνει διαλυμένη επανάσταση και ανοιχτός δρόμος για ιμπεριαλιστικές κατακτήσεις. Αυτό, γι' αυτό το λόγο, σημαίνει πόλεμος, υποδούλωση του Ευρωπαϊκού προλεταριάτου, έναν «νέο Μεσαίωνα».

Το Γαλλικό και Αγγλικό προλεταριάτο δεν θα κάνει τίποτα για να βοηθήσει το Ισπανικό προλεταριάτο. Είναι άχρηστο για μας να εξαπατούμε τους εαυτούς μας. Θα ήταν ατιμωτικό να το κάνουμε αυτό στους εαυτούς μας. Και γι' αυτό κινδυνεύει η Ισπανική επανάσταση, όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα του Εμφυλίου Πολέμου.

Μια ξαφνική ένοπλη επέμβαση εκ μέρους της Βρετανίας, της Ρωσίας και της Γαλλίας δεν είναι πιθανή, αλλά μια τέτοια επέμβαση δεν θα ήταν

διόλου απίθανη τη στιγμή που η Ισπανία θα είναι στο χείλος του θανάτου. Αυτή θα ήταν η επέμβαση των λιονταριών ενάντια στις ύαινες. Ίσως να ήταν αυτή η επέμβαση που θα άρπαζε την Ισπανία από τον Ιταλό-Γερμανικό ιμπεριαλισμό, αλλά θα σήμαινε το σβήσιμο της φλόγας της Ισπανικής Επανάστασης. Ήδη σήμερα η Ισπανία βρίσκεται ανάμεσα σε δύο πυρά, του Μπούργκος και της Μόσχας.

Η δύναμη του Ισπανικού αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος δεν πρέπει να μας τυφλώνει. Τη μέρα που τα ένοπλα στρατεύματα της Γαλλίας, της Βρετανίας και της Ρωσίας θα επέμβουν μετά από έναν εξαντλητικό αγώνα ανάμεσα στις επαναστατικές δυνάμεις και τον Ισπανό-Ιταλό-Γερμανικό συνασπισμό, εκείνη τη μέρα η Κοινωνική Επανάσταση θα σταματήσει και θα ανοίξει ο δρόμος για την αστική επανάσταση.

Αφού νικηθεί ο Φασισμός είναι δυνατό οι αναρχοσυνδικαλιστικές F.A.I και C.N.T να συνεχίσουν να αγωνίζονται για να πετύχουν το κοινωνικό τους πρόγραμμα. Αλλά σε αυτή την περίπτωση το Σοσιαλιστικό κομμουνιστικό μπλοκ θα τους αντιτεθεί. Η “Le Populaire” της 27^{ης} Νοέμβρη μας το αποδεικνύει. Οι Δημοκρατικοί, οι Σοσιαλιστές ηγέτες και οι Κομμουνιστές έχουν ήδη συμφωνήσει σε μια «συνταγματική» πλατφόρμα. Η Εκτελεστική Επιτροπή του Ισπανικού Κομμουνιστικού Κόμματος πρόσφατα δήλωσε ότι στο σημερινό αγώνα σκοπεύει να υπερασπιστεί την δημοκρατία και να προφυλάξει την ατομική ιδιοκτησία. Υπάρχει μια μυρωδιά Νόσκε στον αέρα. Αν η Μαδρίτη δεν φλέγονταν, κάποιος θα υποχρεωνόταν να ξαναθυμηθεί την Κρονστάνδη πάλι. Αλλά η πολιτική της Μαδρίτης είναι στο σημείο θριάμβου. Αρνήθηκε όπλα και χρήματα στην επαναστατική Καταλωνία με σκοπό να πέσει η ίδια στα χέρια της Ε.Σ.Σ.Δ, η οποία προμήθευσε τα όπλα και τους αξιωματούχους που προορίζονται να ελέγξουν τον αντιφασιστικό αγώνα και να σταματήσουν την ανάπτυξη της Κοινωνικής Επανάστασης στον ένοπλο αγώνα ενάντια στον Φασισμό. Το δίλημμα «Μαδρίτη ή Φράνκο» έχει παραλύσει τον Ισπανικό Αναρχισμό. Σήμερα η Βαρκελώνη βρίσκεται ανάμεσα στο Μπούργκος, την Ρώμη, το Βερολίνο, την Μαδρίτη και την Μόσχα. Πολιορκημένη.

Μαύρα σύννεφα φαίνονται στον ορίζοντα και τυφλωνόμαστε από ομίχλη. Ας ανάψουμε τα φώτα μας και ας κρατήσουμε το πηδάλιο με ατσαλένια χέρια. Είμαστε στα ανοιχτά και η θύελλα αγριεύει. Αλλά ακόμα μπορούμε να κάνουμε θαύματα. Ανάμεσα στους Πρώσους και τις Βερσαλλίες, η Κομμούνα άναψε μια φλόγα που ακόμα φωτίζει τον κόσμο. Ανάμεσα στο Μπούργκος και την Μαδρίτη είναι η Βαρκελώνη. Ας το σκεφτούν καλά αυτό τα ανδρείκελα της Μόσχας.

Προσοχή, επικίνδυνη γωνία!

(Άρθρο που δημοσιεύτηκε στην Guerra di Classe, στις 5 Νοέμβρη 1936)

1. Δεν θα πω όπως λένε μερικοί: Δεν μπορώ να μην μιλήσω! Όχι, θέλω να μιλήσω. Έχω καθήκον και δικαίωμα να το κάνω στο όνομα της αυτοκριτικής, η οποία είναι η ουσία κάθε κόμματος ή κινήματος που ασχολείται με το να εξασφαλίσει την εμφάνιση του και να εκπληρώσει την ιστορική του αποστολή. Πεισμένος ότι η Ισπανική Επανάσταση πλησιάζει ταχύτατα ένα επικίνδυνο σημείο, πήρα την πένα μου όπως θα έπαιρνα ένα τουφέκι ή ένα ρεβόλβερ, με την ίδια αποφασιστικότητα, αλλά επίσης και με την ίδια ωμότητα. Παρακαλώ επιτρέψτε μου ένα ύφος που να ταιριάζει στην ατμόσφαιρα του πολέμου στον οποίο ζω: το ύφος ενός καταγισμού πολυβολισμών.
2. Η στρατιωτική κατάσταση δεν έχει βελτιωθεί. Αυτοί είναι οι βασικοί λόγοι: έλλειψη ή σπανιότητα όπλων και πυρομαχικών, απουσία ενός ενωμένου επιτελείου, γενική ανεπάρκεια των ηγετών, υποχωρητική συμπεριφορά της κεντρικής κυβέρνησης, δυαδισμός και ανταγωνισμός ανάμεσα στην Μαδρίτη και την Βαρκελώνη. Φαίνεται καθαρά ότι πρέπει ν' αλλάξουμε από έναν πόλεμο θέσεων σε έναν πόλεμο κινήσεων, εξαπολύοντας την επίθεση σύμφωνα με ένα ευρύ και σταθερό γενικό πλάνο. Από δω και στο εξής, ο χρόνος είναι εναντίον μας. Πρέπει αποφασιστικά να επιταχύνουμε την διαδικασία του πολέμου με σκοπό να ξεπεράσουμε την φάση του πολέμου και να μπούμε στην πιο πλήρη και φανερή φάση της Κοινωνικής Επανάστασης.
3. Πρέπει να κυριαρχήσουμε τον πόλεμο, αλλά δεν πρέπει να κυριαρχήσουμε τον πόλεμο περιορίζοντας το πρόβλημα στις αυστηρά στρατιωτικές συνθήκες της νίκης. Πρέπει πάνω απ' όλα να λάβουμε υπ' όψιν τις «κοινωνικοπολιτικές» συνθήκες της νίκης. Ο Εμφύλιος Πόλεμος στην Ισπανία όντας μια διεθνής σύγκρουση, είναι σε διεθνές επίπεδο που πρέπει να θέσουμε το πρόβλημα της επαναστατικής δράσης με όρους πολέμου, είναι στα αδύναμα του σημεία, το Μαρόκο και την Πορτογαλία, που πρέπει να πληγώσουμε σκληρά τον Ισπανικό Φασισμό. Μέχρι τώρα η εμμονή απασχόληση με τον πολεμικό εξοπλισμό δεν μας επέτρεψε να εφαρμόσουμε ένα σχέδιο δράσης το οποίο εκτελεσμένο με έναν διαρκή και επιδέξιο τρόπο θα ήταν ικανό να νικήσει το Φασιστικό πραξικόπημα. Οι Αναρχικοί οι οποίοι έχουν αναλάβει τον ρόλο στρατηγών καλά θα έκαναν να θυμούνται τις δικές τους εμπειρίες σαν επαναστάτες.

4. Όταν η κυβέρνηση στην Μαδρίτη δηλώνει ότι “el gobierno de Madrid no sabe dirigir la Guerra” («η κυβέρνηση στην Μαδρίτη δεν ξέρει πώς να διευθύνει τον πόλεμο»), αυτό αναπόφευκτα θέτει το θέμα όχι μόνο της παρέμβασης της C.N.T στην διεύθυνση του πολέμου, αλλά επίσης και των συνθηκών και των μορφών μιας τέτοιας επέμβασης. Δεν είναι ζήτημα υπεράνθρωπων μεταρρυθμίσεων, αλλά απλά ενός πλατύ, βαθύ και ταχύτατου μετασχηματισμού των ελεγκτικών ομάδων, των οργάνων και των συνδέσμων ανάμεσα στις διάφορες ταξιαρχίες. Η στρατιωτικοποίηση των πολιτοφυλακών δεν είναι μια λύση τεχνικής φύσεως μόνο, και είναι πολιτικό λάθος να την αποδεχτούμε ειρηνικά χωρίς να δηλώσει τις προθέσεις της, χωρίς να φωτίσει τα σκοτεινά της σημεία και χωρίς να έχουμε συζητήσει τα βασικά της σημεία. Το «πνεύμα της φάλαγγας» τερματίζει την σύγχυση ανάμεσα στην εξουσία του πολιτικού ελέγχου και η εξουσία της στρατιωτικής διαταγής μπορεί εν μέρει να δικαιολογήσει το διάταγμα της Χενεραλιντάντ της Καταλωνίας, αλλά ένα τέτοιο διάταγμα δεν βοηθά καθόλου στην κατεύθυνση της λύσης των ζωτικών προβλημάτων της στρατιωτικής νίκης της επανάστασης.
5. Δεν είναι δυνατό να βρούμε μια λύση στο πρόβλημα των αναγκών του πολέμου μέχρι να έχουμε λύσει το πρόβλημα της Ισπανικής πολιτικής. Ο Φαμπρέγκας, υπουργός οικονομικών της Καταλωνίας θα μπορούσε να πει: «Στείλαμε στην Μαδρίτη μια αντιπροσωπεία για να ζητήσει από την κυβέρνηση δάνειο 300 εκατομμυρίων πεσετών και επίσης για την αγορά πολεμικού εξοπλισμού και 150 εκατομμύρια φράγκα για την αγορά πρώτων υλών. Προσφέραμε σαν εγγύηση 1000 εκατομμύρια πεσέτες σε κυβερνητικά χρεόγραφα που άνηκαν στις τράπεζες αποταμιεύσεων μας και βρίσκονταν στην Τράπεζα της Ισπανίας. Αυτό που συνέβηκε ήταν να μας αρνηθούν.» (Solidaridad Obrera, 29 Σεπτέμβρη 1936). Η Μαδρίτη δεν θέλει απλά να βασιλεύει, θέλει και να κυβερνά επίσης. Σαν σύνολο η Ισπανική κυβέρνηση είναι τόσο εχθρική απέναντι στην Κοινωνική Επανάσταση όσο και στον Μοναρχικό και εκκλησιαστικό φασισμό. Η Μαδρίτη επιθυμεί «μια επιστροφή στην νομιμότητα» και τίποτα άλλο. Το να εξοπλίσει την Καταλωνία, το να χρηματοδοτήσει την Καταλωνία, αυτό σημαίνει για την Μαδρίτη ότι εξοπλίζει τις φάλαγγες που κάνουν την επανάσταση με τις ξιφολόγχες της και ότι εφοδιάζει την νέα εξισωτική οικονομική τάξη. Γι' αυτό πρέπει

να δώσουμε στην Κυβέρνηση της Μαδρίτης να επιλέξει ανάμεσα στην ήττα του πολέμου και την επανάσταση και την νίκη.

6. Δεδομένου ότι είναι σαφές ότι η κυβέρνηση της Μαδρίτης αναπτύσσει μια «πολεμική πολιτική» ικανή να εξασφαλίσει την πολιτική της ηγεμονία και να μπλοκάρει την ανάπτυξη της Κοινωνικής Επανάστασης, ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα (ακολουθώντας ντιρεκτίβες που δίνονται από την Μόσχα) τείνει να γίνει η Λεγεώνα των Ξένων της Δημοκρατίας και του Ισπανικού Φιλελευθερισμού και ότι η Ισπανική Σοσιαλδημοκρατία, τουλάχιστον η βάση της, είναι στο ελάχιστο επαναστατική ... με τον τρόπο του Καμπαλλέρο, είναι απαραίτητο ο τύπος μας (χωρίς να απειλήσει με πόλεμο, ή με μια «πορεία προς την Μαδρίτη», χωρίς να απολύσει μια πολεμική ενάντια στους Κομμουνιστές και τους Σοσιαλιστές, χωρίς ακόμα και να απειλήσει την σταθερότητα της συμμαχίας ανάμεσα στην C.N.T και την U.G.T) να θεραπευτεί από την μόλυνση του με το ατυχές κατασκεύασμα της «θείας ένωσης» η οποία κατέληξε στο να υποβιβάσει την πολιτική κριτική στο ανεπαίσθητο ελάχιστο. Η Solidaridad Obrera εκθειάζοντας την Μπολσεβιστική Κυβέρνηση της Ε.Σ.Σ.Δ, αν και σε παρένθεση, κατέκτησε την κορυφή της πολιτικής αφέλειας.
7. Ο εξαγνισμός του εσωτερικού μετώπου είναι από δω και στο εξής περιορισμένος από την κανονικοποίηση, με αστυνομικούς και δικαστικούς όρους, του αγώνα ενάντια στον Φασισμό. Το γεγονός ότι ορισμένα στοιχεία της C.N.T και της F.A.I έχουν μπει σε αστυνομικές οργανώσεις δεν εξισορροπείται ικανοποιητικά από μια αυτονομία η οποία θα επέτρεπε ταχύτητα και σύνεση στα καθήκοντα και τις αποστολές τους. Και πρέπει να προσθέσουμε ότι αυτές οι διάφορες συμφωνίες που θα έπρεπε να εξαφανιστούν από τους αντιπρόσωπους της C.N.T και της F.A.I, συνεχίζουν να υπάρχουν και να έχουν καταστροφικά αποτελέσματα.
8. Το έργο της επιλογής στρατιωτικού, διευθυντικού και υγειονομικού προσωπικού είναι πολύ ανεπαρκές. Αυτή η επιλογή θα έπρεπε να εκτελείται με το να βασίζεται στην δυνατότητα της άμεσης αντικατάστασης των ανίκανων και ανασφαλών στοιχείων από ξένα στοιχεία που είναι πιστά στην υπόθεση της Ισπανικής Επανάστασης, ή τουλάχιστον από δοκιμασμένους αντιφασίστες. Αυτό δεν έχει δοκιμαστεί. Κατά τον ίδιο τρόπο η C.N.T δεν χρησιμοποιεί ευρέως τους ειδικούς που θα μπορούσαν προς το παρόν να αντικαταστήσουν τους ανίκανους και ύποπτους ειδικούς

και αύριο να συστήσουν τον καθοδηγητικό πυρήνα του ελευθεριακού κομμουνισμού.

9. Πριν από λίγο καιρό η C.N.T και η F.A.I υιοθέτησε, σεβόμενη την «κανονικοποίηση» της Ισπανικής Επανάστασης, μια συμπεριφορά αυταπάρνησης. Η L' Espagne Antifasciste αποκήρυξε αυτό το φαινόμενο με μεγάλο θάρρος και ταχύνοια, γι' αυτό δεν θα ασχοληθώ με αυτό. Εν συντομία: ο στραγγαλισμός της Κεντρικής Επιτροπής των πολιτοφυλακών όπως επίσης και της εξουσίας των εργατικών και στρατιωτικών επιτροπών συνιστά μια προσβολή ενάντια στον συνδικαλιστικό έλεγχο των πολιτοφυλακών. Πιστεύω ότι δεν είναι χωρίς λόγο που η "Le Temps" αναστενάζει με ανακούφιση ενώ δηλώνει ότι «η κοινωνική επανάσταση στην Καταλονία γίνεται όλο και περισσότερο εξισωτική».
10. Το Συμβούλιο της Οικονομίας δεν είναι τίποτα άλλο από το «Οικονομικό Συμβούλιο» που ιδρύθηκε από της Γαλλική κυβέρνηση. Δεν μου φαίνεται να είναι μια ικανοποιητική εξήγηση για τον Μινιστεριαλισμό της C.N.T και της F.A.I, ακόμα και για τις πιο πρακτικές τους επιδόσεις. Είναι απαραίτητο να οικτίρουμε, επιπλέον την προέλαση της Μπολσεβικοποίησης μέσα στις τάξεις της C.N.T, που χαρακτηρίζεται από την ολοένα και μικρότερη πιθανότητα τα άτομα της βάσης να ασκούν έναν ενεργό και άμεσο έλεγχο στα έργα που αναλαμβάνουν οι αντιπρόσωποι των οργανώσεων μέσα στις κυβερνητικές επιτροπές και τα Συμβούλια. Θα έπρεπε να δημιουργήσουμε μια σειρά από επιτροπές εκλεγμένες από την C.N.T και την F.A.I που να έχουν σαν στόχο να διευκολύνουν αλλά ταυτόχρονα να διορθώσουν όποτε είναι απαραίτητο, τα έργα των αντιπροσώπων μας μέσα στα Συμβούλια του Πολέμου και της Οικονομίας. Αυτό θα είναι απαραίτητο με το ίδιο τρόπο, με σκοπό να δημιουργήσει σημεία επαφής ανάμεσα στο προσωπικό έργο αυτών των αντιπροσώπων και τις ανάγκες και τις δυνατότητες των πρωτοβουλιών της C.N.T και της F.A.I.
11. Προσπάθησα να διευθετήσω τις «επικαιρες» αιτίες, που είναι έμφυτες στις αναγκαιότητες της ιστορικής στιγμής, προς την κατεύθυνση της «τάσης» που δεν μου φαίνεται πως αποκλίνει από αυτές τις αναγκαιότητες. Δεν προτείνω κάποια «σωστή κατεύθυνση» σε πιλότους που πλέουν ανάμεσα σε ξέρες και ισχυρά ρεύματα. Η Πολιτική έχει τις δικές της αναγκαιότητες και η στιγμή επιβάλλει πάνω στους Ισπανούς Αναρχικούς την αναγκαιότητα μιας «πολιτικής». Αλλά πρέπει να είναι μέχρι το σημείο του ιστορικού ρόλου που θεωρείται χρήσιμος να αναληφθεί. Αλλά είναι επίσης αναγκαίο να μην πιστεύεται ότι

υπάρχουν βαθιά ρήγματα συνέχειας στις κατευθύνσεις των σημερινών τάσεων. Στο να εναρμονίσουμε τις «αναγκαιότητες» του πολέμου, την «βούληση» της επανάστασης και τις «φιλοδοξίες» του Αναρχισμού: εκεί βρίσκεται το πρόβλημα. Αυτό το πρόβλημα πρέπει να λυθεί. Από αυτό εξαρτάται η στρατιωτική νίκη ενάντια στον Φασισμό, η δημιουργία μιας νέας οικονομίας, η κοινωνική απελευθέρωση της Ισπανίας και η αξιολόγηση των Αναρχικών πράξεων και ιδεών. Τρία μεγάλα πράγματα που αξίζουν κάθε θυσία και που επιβάλουν στον καθένα το καθήκον να έχει το κουράγιο να δηλώνει τα πιστεύω του, στο σύνολο τους.

Η αντεπανάσταση προελαύνει

(αυτό το άρθρο δημοσιεύθηκε στην *Guerra di Classe*, No.15 στις 5 Μάη 1937)

Στην πορεία του Σεπτέμβρη του 1930, ο Αθάνια ο οποίος ήταν μέλος, μαζί με τον Ζαμόρα και τον Λερού, την Προσωρινής Κυβέρνησης της Δημοκρατίας, είπε σε μια συγκέντρωση στην Μαδρίτη, «Θα κατακτήσουμε την ελευθερία καλώντας όλες τις αντιμοναρχικές δυνάμεις, άσχετα με το πώς αυτοαποκαλούνται, άσχετα με το που είναι». Αυτή ήταν η φράση της πρώτης «άγιας συμμαχίας». Αυτή η συμμαχία υιοθέτησε σαν κοινό πολιτικό της παρανομαστή τον Ρεπουμπλικανισμό. Τον Αύγουστο του 1931, η Δημοκρατία πίστεψε ότι είναι αρκετά δυνατή για να επισπεύσει την διάσπαση των προλεταριακών μαζών οι οποίες απόκλιναν από την κυβέρνηση. Οι εξορισμοί των αναρχικών και συνδικαλιστών στην Γουινέα, διατάχθηκαν με διάταγμα. Στις 20 Οκτώβρη η βουλή, μαζί με τους σοσιαλιστές βουλευτές, ψήφισε τον νόμο «για την υπεράσπιση της Δημοκρατίας» ο οποίος τέθηκε σε εφαρμογή καταστέλλοντας τα αναρχοσυνδικαλιστικά κινήματα. Από το 1932 και μετά η δημόσια διακήρυξη της Σεβίλλης έδειξε ότι ο Δημοκρατικός Φασισμός είναι μεγαλύτερος κίνδυνος από την μοναρχική παλινόρθωση, αλλά ο Αθάνια, μιλώντας στην βουλή για την προσπάθεια του Στρατηγού Σανχούρχο για στάση, ισχυρίστηκε ότι η Ισπανική Δημοκρατία δεν είναι άρρωστη και «ότι έχει εξαγνιστεί μόνη της από τα σκόρπια απομεινάρια του παλιού καθεστώτος τα οποία περιελάμβανε». Τον Ιανουάριο του 1933, ο Αθάνια διέταξε την σφαγή των εξεγερμένων στο Κάζας Βιέχας, η οποία εγκρίθηκε στις 2 Φλεβάρη από 150 Σοσιαλιστές Βουλευτές. Τον Φλεβάρη του 1936, σε μια συνέντευξη στο “Paris-Sou”, ο Αθάνια δήλωσε ότι ο Λερού και ο Ζίλ Ρομπλές έχουν εκκαθαριστεί. Δήλωσε: «Επιθυμούμε πάνω απ’ όλα να επικρατεί η τάξη... Το λέω καθαρά, δεν θέλουμε να κάνουμε επανάσταση... Θέλω να κυβερνήσω νόμιμα. Όχι επικίνδυνες καινοτομίες... Θέλουμε κοινωνική ειρήνη, επιθυμούμε τάξη, είμαστε μετριοπαθείς.»

Αφού ξέσπασε το Φασιστικό πραξικόπημα, τα Σοσιαλιστικά και Κομμουνιστικά Κόμματα επέστρεψαν στην φράση του Αθάνια τον Σεπτέμβρη του 1930: Υπεράσπιση της ρεπουμπλικανικής κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Ακόμα επιμένουν σε αυτή την θέση, ανοίγοντας τον δρόμο για την αντεπανάσταση. Ο Λουί Πιεράντ, Βουλευτής του Βελγικού Εργατικού Κόμματος, πρόσφατα αναγνώρισε στην “Regards” ότι ο «Σοσιαλισμός πρακτικά δεν υπήρχε στην Καταλωνία πριν την 19^η Ιούλη». Η U.G.T η οποία είχε τότε 9.000 μέλη στην Καταλωνία, τώρα έχει 50.000. Μια τέτοια αύξηση είναι σημαντική. Η U.G.T τραβούσε την μεσαία τάξη προς το μέρος της. Η έμποροι ψαριών της Βαρκελώνης μπήκαν σε αυτή την οργάνωση μαζικά για ν’ αποφύγουν την «κολεκτιβοποίηση των ψαριών» η οποία δηλώνεται στο πρόγραμμα της C.N.T. Αυτό που συνέβηκε στην

Βαρκελώνη συνέβη εξίσου σε όλη την Καταλωνία, την Αραγωνία και την Λεβάντε. Οι εχθροί της κολεκτιβοποίησης της γης, της βιομηχανίας και του εμπορίου μπήκαν στην U.G.T και στο P.S.U.C μαζί. Η “Treball” όργανο του P.S.U.C, αντιμάχεται την κολεκτιβοποίηση και την κοινωνικοποίηση, ενώ η C.N.T και το P.O.U.M την υπερασπίστηκαν. Από δω και πέρα, η ένωση ανάμεσα στον οπορτουνισμό των ηγετών του P.S.U.C και των αστών και μικροαστών οι οποίοι μπήκαν στο Λαϊκό Μέτωπο είναι εμφανής. Ήδη στην πορεία της εξέγερσης στις Αστουρίες, γίναμε μάρτυρες του αστραπιαίου ψευδοεπαναστατικού χαμαιλεοντισμού των μεσαίων τάξεων. Όταν η Επιτροπή του Μιέρες κάλεσε τους υπαλλήλους, τους μεταλλωρύχους, τους επιστάτες, κ.τ.λ. γίναμε μάρτυρες στο ακόλουθο φαινόμενο που περιγράφεται στο «Ημερολόγιο ενός Μεταλλωρύχου» που δημοσιεύτηκε στην “Giustizia e Liberta”:

«Σπανίως είχαν διαβάσει την διακήρυξη, και τα δεξιά στοιχεία έσπευσαν να τεθούν κάτω από τις διαταγές μας. Έφτασαν στο σημείο να μαλώνουν, για το ποιος θα πρωτομπεί. Υποπτος υπερβάλλον ζήλος. Ήταν οι πρώτοι που ύψωναν τις γροθιές τους και υμνούσαν την επανάσταση όταν χαιρετούσαν εργάτες. Σε αντάλλαγμα λάμβαναν δελτία φαγητού, καπνού και άλλων προϊόντων, μερικές φορές πιο πολλά από εκείνα των ίδιων των επαναστατών. Οι προλετάριοι είναι απρόσεκτοι και γενναιόδωροι σαν παιδιά»

Σε αντίθεση η μπουρζουαζία το έπαιξε έξυπνα και υποκριτικά, «πάνω απ’ όλα όταν η ζωή τους είναι σε κίνδυνο». Μετά από την 19^η Ιουλίου στην Καταλωνία, την Αραγωνία και την Λεβάντε, μπορούσε να παρατηρηθεί το ίδιο φαινόμενο αλλά σε μεγαλύτερο βαθμό. Όταν το Ισπανικό Κομμουνιστικό Κόμμα δημοσίευσε τον Αύγουστο του 1936 ένα μανιφέστο υπογεγραμμένο από τον Ιησού Χερνάντεζ, που δήλωνε ότι παλεύει απλά για Δημοκρατία. Όταν το ίδιο κόμμα επιβεβαίωσε αυτή την γραμμή δράσης στις 15 Δεκέμβρη του ίδιου χρόνου, αυτό δεν ήταν τόσο πολύ το αποτέλεσμα της εξωτερικής πλουτοκρατίας των «δημοκρατικών κυβερνήσεων» την οποία αυτή η οργάνωση ήθελε να καθυσυχάσει, αλλά στην πραγματικότητα οι χιλιάδες ψευτονεοφώτιστοι οι οποίοι είχαν εισβάλει στις τάξεις του όπως και στην U.G.T. Ακόμα και το Ενωμένο Μέτωπο Νεολαίας (JSU) αποκήρυξε τον Σοσιαλισμό. Έτσι ο Γενικός της Γραμματέας, Σαντιάγκο Καρίλλο, μπορούσε να δηλώσει στο εθνικό συμβούλιο του JSU, το οποίο έγινε στην Βαλένθια στις 15 Ιανουαρίου 1937, «Δεν παλεύουμε για μια Κοινωνική Επανάσταση. Η οργάνωση μας δεν είναι ούτε Σοσιαλιστική ούτε Κομμουνιστική... Η JSU δεν είναι Μαρξιστική νεολαία. Η “Ahora” όργανο της JSU υποστήριξε αυτή την θέση, απορρίπτοντας τις ταξικές γραμμές πολιτικής.

Οι αντεπαναστατικές δηλώσεις τις οποίες έκανε ο Χουάν Κασανόβας, Πρόεδρος της Καταλανικής Βουλής, στην “Depeche de Toulouse” τον περασμένο Μάρτη, ταυτίζονται με αυτές του Κομορέρα, του Ρ.Σ.Υ.Σ, που έγιναν τον περασμένο Δεκέμβρη. Τα στοιχεία της Χενεραλιντάντ τα οποία, τον Οκτώβρη του 1934, υποστήριζαν το αυτονομιστικό- φασιστικό πραξικόπημα που έγινε από την τριανδρία Μπαντία- Ντενκάς- Μεντέζ δεν έχουν εξαφανιστεί. Μεγαλύτερη απόδειξη παρέχεται από τις αντεπαναστατικές δηλώσεις του Νικολά ντ’ Ολέρ. Η “Accion Catalana” η δεξιά του Ρ.Σ.Υ.Σ, ο Γκαλάρζα και οι συνεργάτες του:αυτές είναι οι δυνάμεις της αντεπανάστασης.

Η Ισπανική Επανάσταση βρίσκει τον εαυτό της ανάμεσα στο Μπούργκος και το Μπιλμπάο (όπου οι Καθολικοί, οι Μαρξιστές και οι Δημοκρατικοί ιδρύουν την «αερή συμμαχία» τους ολοένα και περισσότερο κατάσχοντας την “C.N.T del Norte” και φυλακίζοντας την Τοπική Επιτροπή της C.N.T). Είναι κλειδωμένη ανάμεσα στο Μπούργκος και την Βαλένθια, όπου 218 οπαδοί της F.A.I και της Αναρχικής Νεολαίας (F.I.J.L) είναι φυλακισμένοι και όπου η αναρχική εφημερίδα “Nosotros” διώκεται. Είναι σφηνωμένη ανάμεσα στο Μπούργκος και την Αλμέρια όπου ο γέρος Μορόν έχει στην φυλακή έναν από τους πιο ηρωικούς αντιφασίστες μαχητές, τον Φρανσίσκο Μαρότο.

Η σκιά του Νόσκε μεγαλώνει. Ο Μοναρχικός- Καθολικός- Παραδοσιακός Φασισμός είναι μόνο ένα τμήμα της αντεπανάστασης. Πρέπει να το θυμόμαστε αυτό. Πρέπει να ειπωθεί. Δεν πρέπει να είμαστε παρέα στις μανούβρες αυτής της μεγάλης «Πέμπτης Φάλαγγας», της οποίας η ισχυρή ανθεκτικότητα και ο φοβερός χαμαιλεοντισμός έχει αποδειχθεί από τα έξι χρόνια Ισπανικής Δημοκρατίας. Ο Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος αναπτύσσεται σε δύο κοινωνικοπολιτικά μέτωπα. Η Επανάσταση πρέπει να θριαμβεύσει σε δύο μέτωπα. Και θα το κάνει.

Η μη-επέμβαση και η διεθνής ανάμιξη στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο

Ο Εμφύλιος Πόλεμος στην Ισπανία έχει μπει στην τρίτη φάση του. Η πρώτη ήταν αυτή του «Φασιστικού Στρατιωτικού Πραξικοπήματος» που εμποδίστηκε από τις επαναστατικές δυνάμεις της C.N.T και της F.A.I που ήταν επικεφαλείς και από την αντίσταση των προλεταριακών μαζών της Βαρκελώνης. Η δεύτερη είναι αυτή του «εμφυλίου πολέμου», που από τη μία είναι μέρος του στρατού και των αστυνομικών δυνάμεων με επικεφαλείς κάποιους φατριαστικούς (φασίστες;) αξιωματικούς και από την άλλη είναι οι εργατικές και αγροτικές πολιτοφυλακές που καθοδηγούνται από πιστούς αξιωματικούς και ελέγχονται από διαφορετικά προηγμένα ή προοδευτικά κόμματα. Είναι ένας εμφύλιος πόλεμος από μια αντάρτικη σκοπιά, οι κοινωνικές εξελίξεις του οποίου είναι επαναστατικού και κολεκτιβιστικού χαρακτήρα, ειδικά στην Καταλονία, την Αραγωνία και την Λεβάντε, περιοχές οι οποίες είναι κάτω από την επιρροή της C.N.T και της F.A.I. Είμαστε ακόμα σε αυτή την δεύτερη φάση, στην οποία όμως έρχεται να επιβληθεί μια τρίτη «διεθνής» φάση, εξαιτίας της ανοιχτής επέμβασης του Ιταλό-Γερμανικού Φασισμού από την μία, και του Ρώσικου Μπολσεβικισμού από την άλλη.

Από εδώ και στο εξής η εσωτερική κατάσταση υπόκειται κυρίως σε ξένους παράγοντες. Αυτοί είναι οι Χιτλερικοί και οι αντιφασίστες πρόσφυγες της Γερμανίας και της Αυστρίας, οι Ιταλοί φασίστες και αντιφασίστες, οι Μπολσεβίκοι Ρώσοι και οι Λευκοί Ρώσοι, οι Γάλλοι κομμουνιστές και οι Ιρλανδοί Καθολικοί – που συμπλέκονται μεταξύ τους στο μέτωπο της Μαδρίτης. Οι σχέσεις ανάμεσα στις δυνάμεις είναι σε διαδικασία αλλαγής, στρατιωτικά και πολιτικά. Ο Εμφύλιος Πόλεμος είναι σε διαδικασία επιτάχυνσης, με ένα πιο ευρύ πεδίο δράσης, ένα πιο αποφασιστικό χαρακτήρα, ενώ η Ρωσική επέμβαση εξασφαλίζει την ηγεμονία των Σοσιαλιστικών-Κομμουνιστικών δυνάμεων, οι οποίες μέχρι τώρα κυριαρχούνταν εντελώς από τις Αναρχικές δυνάμεις. Έχω πει και επαναλαμβάνω: ο Εμφύλιος Πόλεμος μπορεί να κερδηθεί στο στρατιωτικό πεδίο, αλλά ο θρίαμβος της πολιτικής και κοινωνικής επανάστασης απειλείται. Τα προβλήματα του μέλλοντος της Ισπανίας είναι από εδώ και στο εξής ακατάλυτα συνδεδεμένα με τις διεθνείς επιπτώσεις του εμφυλίου πολέμου.

Το γεγονός ότι η Γαλλική και οι Βρετανική κυβέρνηση αλλάζουν τις διπλωματικές θέσεις τους στην Αντίς Αμπέμπα προξενεί, οδηγεί κάποιον στο συμπέρασμα ότι θα αναγνωρίσουν την Ιταλική κατοχή στην Αιθιοπία. Θα διαχωριστεί ο Μουσολίνι από την Γερμανία και θα εγκαταλείψει την Φασιστική επέμβαση στην Ισπανία; Δεν το νομίζω. Γιατί αυτό θα έκανε αναγκαίο, για την Ouai d' Orsay και το Υπουργείο Εξωτερικών να πάρουν την απόφαση και να πουν αυστηρά, Αρκετά! Αλλά αντιθέτως τι βλέπουμε;

Το υπουργικό συμβούλιο του Μπλούμ, κατεχόμενο από τον φόβο του πολέμου ανέχεται τα πάντα: τους επιτρέπει να πυροβολούν τον Γάλλο δημοσιογράφο Αγκιγιάρντ, να σκοτώσουν τον Ντεγιαπρέ, τον ανταποκριτή της Paris-Soir, ο οποίος πέταγε για Μαδρίτη με ένα αεροπλάνο που άνηκε στην Γαλλική πρεσβεία και ακόμα τους επιτρέπει να πυροβολήσουν ένα αεροπλάνο της Air-France σε Γαλλικό έδαφος. Ας απειλούν οι Φασιστικές δυνάμεις να κόψουν την γραμμή ανάμεσα στην Κερβέρε και το Πορτ Μπου. Ας απειλούν να βυθίσουν τα Γαλλικά πλοία όπως βύθισαν το Ρωσικό ατμόπλοιο «Komsosnoi», ας ασχολούνται με το ξέσπασμα της Μαροκινής εξέγερσης: όλα αυτά δεν θα κάνουν την Κυβέρνηση Μπλούμ, να αποφασίσει να διαμαρτυρηθεί στους ληστές του Μπούργκος.

Η Ιταλική κυβέρνηση στρατολογεί «εθελοντές» για τον Φράνκο και τους στέλνει κατά χιλιάδες στην Πορτογαλία και το Ισπανικό Μαρόκο. Μια Ιταλική Φασιστική Ταξιαρχία έχει είδη αποκαλυφθεί στο μέτωπο της Μαδρίτης στα φυλάκια του Τομέα Καραμπανσέλ. Και ο Χίτλερ συνεχίζει να στέλνει χιλιάδες εθελοντές για να ενισχύσουν τις τάξεις του Φράνκο. Η στρατιωτική νίκη του Φασισμού στην Ισπανία θα σήμαινε Ιταλό-Γερμανική περικύκλωση της Γαλλίας. Η «Ami du Peuple» σχολιάζει την αναφορά της « News Cronicle» για την αποστολή τουλάχιστον πέντε γερμανικών μεραρχιών στην Ισπανία:

«Από τον βαθμό με τον οποίο οι Γερμανικές αποβάσεις στην χερσόνησο συνεχίζονται , προκύπτει ότι δεν πρέπει να φυλαγόμαστε απλά κατά μήκος του Ρήνου , αλλά επίσης και από τα Πυρηναία. Αφήστε τον Φύρερ να εκτελεί τα σχέδια του και η Γαλλία κινδυνεύει να περικυκλωθεί ή να έχει τουλάχιστον δύο Γερμανικά μέτωπα. Αυτή είναι η σκληρή αλήθεια. Φανερά υπερβαίνει τις δογματικές προτιμήσεις για το ένα ή το άλλο Ιβηρικό κόμμα».

Είναι φανερό ότι προς το παρόν μια αντιδραστική άποψη υπέρ της ουδετερότητας στον πόλεμο της Ισπανίας επικρατεί ισχυρά στην Γαλλία. Είναι μια αλλαγή κατεύθυνσης η οποία θα μπορούσε, να ευνοήσει πάρα πολύ μια σταθερή πολιτική υπέρ της αντιφασιστικής Ισπανίας εκ μέρους του Υπουργικού Συμβουλίου του Μπλούμ. Πολλοί Γάλλοι δικαιολογούν της κυβερνητική πολιτική όσον αφορά τον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο, λέγοντας ότι: *Η Βρετανία δεν μας στηρίζει.* Έχουμε καταλήξει ότι είναι πραγματικά μια «συμφωνία κυρίων» ανάμεσα στην Ιταλία και την Βρετανία. Ο Μουσολίνι αποδέχτηκε τους όρους τους οποίους είχε αρνηθεί λίγους μήνες νωρίτερα με σκοπό να ανανεώσει τις εμπορικές σχέσεις με την Βρετανία, υπέγραψε το πρωτόκολλο υποβρυχιακού εξοπλισμού, η Ιταλία απέδειξε άλλη μια φορά ότι δεν έχει πρόθεση να εισβάλει στις Βαλεαρίδες. Η Μεσόγειος: αυτό είναι που απασχολεί την Βρετανική Αυτοκρατορία. Ο Μουσολίνι έχοντας υποστηρίξει το δικαίωμα της Ιταλικής επέκτασης στην Μεσόγειο, στο λόγο που έβγαλε την 1^η Νοέμβρη, έθεσε σε συναγερμό την

Βρετανία τόσο πολύ όσο και την Γιουγκοσλαβία, την Ελλάδα και την Τουρκία.

Ο Μουσολίνι αφού ηρέμησε το Υπουργείο Εξωτερικών για το Μεσογειακό ζήτημα, συνεχίζει το φλερτ του με την Βιλχελμστράσε, ενώ η Quai d'Orsay επιμένει στο ρόλο του αφελή κερατά. Και ο Χίτλερ, πεισμένος ότι η Γαλλία δεν θα κινηθεί, είναι στην διαδικασία της προετοιμασίας (σύμφωνα με την «L' Oeuvre») για την επίθεση ενάντια στην Τσεχοσλοβακία. Εν συντομία, ενώ ο Μουσολίνι, ο Χίτλερ και ο Έντεν παίζουν για μεγάλα συμφέροντα, το Υπουργικό Συμβούλιο του Μπλούμ ανάβει κεριά και απαγγέλλει το Novena χωρίς κανένα σχέδιο δράσης, χωρίς κανένα δείγμα γενναιότητας ή τουλάχιστον αξιοπρέπειας.

Αδιάφορος και ουδέτερος μπροστά στην σφαγή της Ιρούμ, απαθής και φρόνιμος μπροστά στο μαρτύριο της Μαδρίτης, ο Μπλούμ περιμένει και ελπίζει. Είναι γεμάτος αυτοπεποίθηση και γαλιρίζει τα φτερά του λευκού του περιστεριού, ενώ εξαπατά τον εαυτό του και τους άλλους. Η Ιρούμ, η Χουέσκα, και η Σαραγόσα θα ήταν οι τάφοι του Φασισμού αν είχαμε εμποδίσει τον Μπρέν και τον Καίσαρα από το να πετάζουν τα δικά τους ξίφη υπέρ των Φασιστών στην ζυγαριά του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου. Τώρα το ψητό είναι η Μαδρίτη: ακόμα και αν στοιχίσει σφαγές και καταστροφές.

Ο χρόνος που έχει παρέρθει, έχει επιτρέψει να μετασηματιστεί μια αντάρτικη εκστρατεία (η οποία ή θα εξαφανιζόταν ή θα κατέληγε στην νίκη των προλεταριακών πολιτοφυλακών) σε έναν εμφύλιο πόλεμο ο οποίος έχει όλους τους τρόμους ενός πολέμου και ο οποίος είναι επικίνδυνος για την ισορροπία στην Ευρώπη. Την στιγμή που μια αποφασιστική εγχείρηση ήταν αναγκαία, ο Μπλούμ δεν ήταν τίποτα περισσότερο από έναν γιατρό ομοιοπαθητικής.

Αν η μεραρχία «Blond Moors» και οι Μαύροι Χιτώνες έρθουν να ενισχύσουν τις τάξεις του Φράνκο, όλη η Ισπανία θα γίνει ένα θέατρο απελπισμένων μαχών. Κανένας δεν μπορεί να περιορίσει μια τέτοια καταστροφική πυρκαγιά. Και εκείνοι που δεν επιθυμούσαν και δεν ήξεραν πώς να σβήσουν την φωτιά όταν αυτή ξέσπασε θα φέρουν το βάρος μιας τρομακτικής ευθύνης. Η σταυρωμένη πόλη της Μαδρίτης ήδη τον Πόντιο Πλάτο της. Ο Λέων Μπλούμ; Όχι μόνο αυτός αλλά χιλιάδες, εκατομμύρια άνθρωποι. Ακόμα και εσύ, Γαλλικό προλεταριάτο! Ένας άνθρωπος οποιοσδήποτε και αν είναι, δεν κλείνει το δρόμο στις μάξες όταν αυτές βαδίζουν προς την ελευθέρια και την δικαιοσύνη. Για να σώσουν τον Ντρέιφους, οι δρόμοι σου Παρίσι, πλημμύρισαν. Το ίδιο έγινε και για να σώσουν τον Φερέρ. Το ίδιο και για να σωθεί ο Σάκκο και ο Βαντσέττι.

Τώρα πλέον δεν ουρλιάζουν από θυμό, δεν είναι πια η αρτηρίες της καρδιάς της Γαλλίας, δεν είναι πια οι όχθες εκείνων των ισχυρών χειμάρρων

διαμαρτυρίας που ξέπλυναν τόσες πολλές ντροπές για να σώσουν την αξιοπρέπεια του ανθρώπου. Η Μαδρίτη είναι σταυρωμένη. Η Μαδρίτη θα καεί στην πυρά. Τι κάνει το Παρίσι;

Το Παρίσι χειροκροτεί την Πασιονάρια, το Παρίσι λέει «Αεροπλάνα για την Ισπανία», το Παρίσι στέλνει ασθενοφόρα, εφόδια και εθελοντές. Αυτό δεν είναι αρκετό, το Παρίσι δεν δίνει το πλουσιότερο, πιο ισχυρό πιο Ευρωπαϊκό αγαθό: τον θυμό του, την δυνατή φωνή διαμαρτυρίας του. Αν το Παρίσι είναι οργισμένο, όλος ο κόσμος είναι σιωπηλός και ακούει. Ο μεγάλος πομπός όλων των δίκαιων εκστρατειών δεν μπορεί να μεταδώσει το ισχυρό του SOS για την επαναστατημένη Ισπανία.

Παρίσι φώναξε δυνατά την συμπόνια σου για την μαρτυρική, περήφανη πόλη της Μαδρίτης, τις διαμαρτυρίες σου για τους εκτελεστές του Ισπανικού προλεταριάτου, το μίσος σου για τους εχθρούς των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη, τα οποία επιβεβαίωσες με τρεις μεγάλες επαναστάσεις. Άσε την δυνατή σου φωνή να καταδικάσει το Μπούργκος, την Ρώμη και το Βερολίνο, ας δυναμώσει την Μαδρίτη και τις άλλες μαρτυρικές πόλεις. Ας ενθαρρύνει τους γενναίους μαχητές των αντιφασιστικών πολιτοφυλακών οι οποίοι υπερασπίζονται τα δικαιώματα των παραγωγών και την αξιοπρέπεια των πολιτών. Ας γεμίσει τους υπουργούς με ντροπή, ας γίνει επιτέλους η μεγάλη γενναιόδωρη φωνή σου, η φωνή των καλύτερων ημερών σου, η φωνή που βγαίνει από τα βάθη της καρδιάς σου. Αυτή η φωνή έχει αστράψει τόσες πολλές φορές με την αγάπη που πρέπει να πάρει το ξίφος και είναι αυτή η βαθύτερη αγάπη!

Για την στρατιωτικοποίηση των πολιτοφυλακών

(αυτή είναι μια συνέντευξη που έδωσε ο Μπερνέρι στην Spain and the World. Η μετάφραση έγινε από την L' Espagne Nouvelle, Φεβρουάριος 1937)

Η πρώτη ερώτηση που κάναμε στον Καμίλλο Μπερνέρι αφορά την στρατιωτική κατάσταση όπως την είδαμε.

«Δεν έχω ειδικές γνώσεις στην στρατιωτική τεχνική», απάντησε, «αλλά μπορώ να σας πληροφορήσω για τις εντυπώσεις μου από το μέτωπο της Χουέσκα το οποίο γνωρίζω καλά, γιατί έχω αναλάβει τους ρόλους του συνηθισμένου πολιτοφύλακα, του πολιτικού αντιπροσώπου του “Ιταλικού Τμήματος” της Φάλαγγας Ασκάσο και τώρα του αντιπροσώπου στο Συμβούλιο Άμυνας. Στην αρχή κάποιος είχε μεγάλη έλλειψη εμπειρίας στον αγώνα ενάντια στις σύγχρονες πολεμικές μηχανές: για παράδειγμα σπαταλούσαμε χρόνο πυροβολώντας σε αεροπλάνα που πετούσαν σε μεγάλα ύψη, τα αυτόματα όπλα απορρίπτονταν για χάρη αυτών τα οποία οι σύντροφοι είχαν συνηθίσει να χειρίζονται, το πρόβλημα των δρόμων είχε εγκαταλειφθεί, τα πυρομαχικά ήταν λίγα, η σύνδεση ανάμεσα σε διαφορετικά όπλα και μονάδες ήταν ελλιπής και μερικές φορές μηδενική.

Προς το παρόν, οι πολιτοφύλακες έχουν κερδίσει από τα μαθήματα των έξι τελευταίων μηνών, η μεταφορές έχουν αρχίσει να εκλογικεύονται, οι δρόμοι έχουν επισκευαστεί, ο εξοπλισμός είναι πιο πλούσιος και καλύτερα μοιρασμένος, και στο “μυαλό της φάλαγγας” υπάρχει αυτή η ιδέα: η αναγκαιότητα να συντονιστεί η διοίκηση.

Σχηματίζουμε μεραρχίες και αυτό θα ολοκληρώσει το οικονομικό πλάνο του πολέμου, και οι πιο γνωστοί αντιπρόσωποι της C.N.T και της F.A.I το υποστηρίζουν. Στην πραγματικότητα, ήταν αυτές οι δύο οργανώσεις οι οποίες πρώτες πρότειναν μια ενωμένη διοίκηση με σκοπό να είναι ικανές να ασκήσουν μια αποτελεσματική πίεση στα αδύναμα σημεία των εχθρικών γραμμών, να ανακουφίσουν την πίεση που ασκεί ο εχθρός στις πολιορκημένες πόλεις και αν εμποδίσουν ανεπιθύμητες μανούβρες και συγκεντρωτισμούς»

Λοιπόν, παρατηρήσαμε, υπάρχει κάτι καλό στην στρατιωτικοποίηση.

«Σίγουρα», απάντησε ο Μπερνέρι με σιγουριά, «αλλά πρέπει να γίνει μια διάκριση: υπάρχει από την μια, ο στρατιωτικός φορμαλισμός, ο οποίος όχι μόνο είναι γελοίος, αλλά επίσης άχρηστος και επικίνδυνος και από την άλλη υπάρχει η αυτοπειθαρχία. Η τελευταία μπορεί να είναι εξαιρετικά αυστηρή όπως είναι στην Φάλαγγα Ντουρούτι. Ο στρατιωτικός φορμαλισμός μπορεί να βρεθεί π.χ σε διάφορες ταξιαρχίες που ελέγχονται από Εργατικό Κόμμα Μαρξιστικής Ενοποίησης (P.O.U.M). Όταν κάποιος ισχυρίζεται όπως είναι γραμμένο στον κώδικα υποχρεώσεων της Ταξιαρχίας Ουριμπάρι, πως “«ο στρατιώτης που ξέρει να χαιρετά καλά, ξέρει επίσης και να πολεμά”, είναι ένοχος βλακειάς ίδιας με του Φρειδερίκου του II ή του Μεγάλου Πέτρου.

Εγώ υποστηρίζω έναν δικαιολογημένο συμβιβασμό: δεν πρέπει ούτε να πέσουμε στον στρατιωτικό φορμαλισμό ούτε σε έναν προκατειλημμένο

αντιμιλιταρισμό. Αποδεχόμενοι και πετυχαίνοντας τους μετασχηματισμούς που μας επιβάλλονται από την φύση των πραγμάτων, πρέπει με τα ίδια μέσα να είμαστε σε θέση να αντισταθούμε στις μανούβρες της Μαδρίτης και της Μόσχας, οι οποίες προσπαθούν να εγκαθιδρύσουν, υπό το πρόσχημα της στρατιωτικοποίησης, την στρατιωτική τους ηγεμονία πάνω στην Ισπανική Επανάσταση, με σκοπό να την κάνουν όργανο της πολιτικής τους ηγεμονίας.

Όσο για μένα, θεωρώ λάθος να μιλάω, όπως κάνουν ορισμένοι αντιπρόσωποι της C.N.T-F.A.I για μια γενική ή “ανώτατη” διοίκηση αντί για μια ενότητα διοίκησης. (Δηλαδή, συντονισμό σε θέματα ελέγχου του ένοπλου αγώνα). Οι προθέσεις τους είναι καλές, αλλά οι όροι που χρησιμοποιούνται οδηγούν σε επικίνδυνες συγχύσεις!

Όλα τα πράγματα που θα έπρεπε να γίνουν, οι μετασχηματισμοί που χρειάζονται στην πολιτοφυλακή είναι κατά τη γνώμη μου οι ακόλουθοι: μια σαφής διάκριση ανάμεσα στην στρατιωτική διοίκηση και τον πολιτικό έλεγχο, στο πεδίο της προετοιμασίας και της εκτέλεσης των πολεμικών επιχειρήσεων, αυστηρή εκτέλεση των εντολών που λαμβάνονται, αλλά διατήρηση διάφορων βασικών δικαιωμάτων: όπως αυτό της εκλογής και καθαίρεσης αξιωματικών»

Σε αυτό το σημείο η ακόλουθη ερώτηση ήρθε στα χείλη μας: «Τι νομίζεις για τις εσωτερικές πολιτικές καταστάσεις όσον αφορά την θέση που παίρνει η C.N.T και η F.A.I;»

«Η ανάγκη της Ιερής Συμμαχίας όλων των αντιφασιστικών δυνάμεων έχει οδηγήσει τους Ισπανούς αναρχικούς να θεωρήσουν “συντρόφους” πολλούς από τους χτεσινούς τους εχθρούς και να αποδεχτούν από τα χέρια τους ένα μέρος κυβερνητικών ευθυνών. Δεν είναι εύκολο να κάνεις έναν ακριβή απολογισμό για τα κέρδη και τις απώλειες που προκύπτουν από αυτή την εμπειρία, αλλά νομίζω ότι σήμερα έχουμε αρκετή πληροφόρηση για να τρομάζουμε από την Ρώσο-Μπολσεβίκικη διείσδυση σε στρατιωτικές και τεχνικές σφαίρες, για να προστεθεί στα δικτατορικά σχέδια των Μαρξιστικών κομμάτων. Σε αυτό το τελευταίο σημείο, κάποιος μπορεί να δει μια εξασθένηση της C.N.T και η κατάσταση είναι επικίνδυνη. Αλλά ελπίζω να το υπερβούμε νικηφόρα, γιατί ανάμεσα στους Ισπανούς αναρχικούς, δεν υπάρχει έλλειψη ανθρώπων που βλέπουν καθαρά και κατανοούν την αναγκαιότητα της επιστροφής αργά ή γρήγορα στο σωστό μονοπάτι.»

Και η κολεκτιβοποίηση προχωράει;

«Προχωράει σε έναν συγκεκριμένο βαθμό, όπως μπορείτε να καταλάβετε. Κάποιος πρέπει να είναι άσχετος και κακοπροαίρετος για να μιλάει, όπως κάποιοι διαφωνούντες κομμουνιστές για “αδιέξοδο” της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία ή για παρουσιάζουν τους Ισπανούς αναρχικούς

σας “συντηρητικούς” (ακριβώς την ώρα που η κολεκτιβοποίηση εξαπλώνεται και δυναμώνει σε περιοχές όπως η Λεβάντε και η Καταλωνία, όπου οι αναρχικοί έχουν την μεγαλύτερη επιρροή).

Αν υπάρχει ένα συντηρητικό τμήμα στην αριστερά, αυτό αποτελείται χωρίς αμφιβολία, από τους δεξιούς Σοσιαλδημοκράτες και από τις ορθόδοξες οργανώσεις του Ρώσικου Μπολσεβικισμού. Για μας ο αγώνας είναι ανάμεσα στον Φασισμό και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό. Για τους “καινοτόμους” είναι απλά ζήτημα υπεράσπισης της δημοκρατίας. Αλλά αν και οι πολιτικοί ορίζοντες είναι ευδιάκριτοι και αντιτιθέμενοι, το σχέδιο της μάχης συνενώνει όλα τα τμήματα της αριστεράς. Το κύριο είναι να ξέρεις κατά πόσο οι “σύντροφοι” που αντιτίθενται στην κοινωνική επανάσταση θα φτάσουν τόσο μακριά στον περιορισμό της μέχρι το σημείο να προδώσουν την υπόσχεση που έδωσαν»

Ο σύντροφος Μπερνέρι ήταν στο σημείο να φύγει, και βιαστήκαμε να βάλουμε μια τελευταία ερώτηση: «Τι νομίζεις για την συμπεριφορά της Κυβέρνησης Λαϊκού Μετώπου στην Γαλλία όσον αφορά την πολιτική επέμβασης της Ρώμης και του Βερολίνου;»

«Είναι τόσο δειλή όσο και ηλίθια. Οι φασίστες βομβάρδισαν το Port-Bou, έναν διεθνή σταθμό και η Γαλλική κυβέρνηση σταμάτησε να στέλνει τρένα προς αυτή την κατεύθυνση! Άλλος ένας βομβαρδισμός ενός αεροπλάνου της Air France και καμιά Γαλλική μηχανή δεν θα διασχίσει τα σύνορα των Πυρηναίων! Τώρα η Γαλλία είναι απασχολημένη με το να εμποδίσει τους αντιφασίστες να έρθουν στην Ισπανία, ενώ οι κυβερνήσεις του Χίτλερ και του Μουσολίνι συνεχίζουν να στέλνουν άντρες, όπλα, αεροπλάνα και πυρομαχικά στις Φασιστικές δυνάμεις. Μια λογική πολιτική υποστήριξης για την Ισπανική κυβέρνηση θα είχε επιτρέψει στις αντιφασιστικές πολιτοφυλακές να καταπνίξουν την στρατιωτική ανταρσία μέσα σε λίγες μέρες. Αλλά η Γαλλική κυβέρνηση επιμένει να πιστεύει ότι η ουδετερότητα είναι δυνατή ενώ συνιστά ενθάρρυνση στην τριπλή συμμαχία Χίτλερ- Μουσολίνι-Φράνκο. Μόνο μια ευρεία αποφασιστική λαϊκή δράση στη Γαλλία και την Βρετανία μπορεί να αναγκάσει τις κυβερνήσεις αυτών των χωρών να υιοθετήσουν μια λιγότερο παράλογη συμπεριφορά.»

Για την στρατιωτικοποίηση της Ιταλικής Φάλαγγας
(αυτό είναι ένα ανέκδοτο γράμμα για την στρατιωτικοποίηση)

Ο Ροσέλι¹ οραματίζεται ότι έχει την μεγαλύτερη δυνατή επικοινωνία ανάμεσα στην φάλαγγα μας και την άλλη (σ.τ.μ: το Ιταλικό τμήμα των Διεθνών Ταξιαρχιών, που πρόκειται στο Κομμουνιστικό Κόμμα), λοιπόν το αρνούμαι. Αλλά το σημαντικό πρόβλημα είναι αυτό της αυτονομίας του τμήματος μας, αυτονομία την οποία ο Ροσέλι προτείνει, αλλά την οποία δεν βρίσκω φρόνιμη, γιατί συνίσταται στην αποκοπή του τμήματος το οποίο έχουμε σχηματίσει από μια πολιτοφυλακή που ανταποκρίνεται στις ιδέες μας, γιατί δεν βλέπω πως η στρατιωτικοποίηση θα μας απέκλειε όταν δεν κατάφερε να μας χωρίσει από την Φάλαγγα Ασκάσο. Γι' αυτό μου φαίνεται ευκολότερο να ξεφύγουμε από την στρατιωτικοποίηση παραμένοντας μέσα στην πολιτοφυλακή της C.N.T και την F.A.I, από το να υποταχθούμε άμεσα στην στρατιωτική διοίκηση.

Εκεί παραμένει το ζήτημα της ανάπτυξης του τμήματος. Η Ιταλική Φάλαγγα της Αλμπιτσέτε (σ.τ.μ: βάση των Διεθνών Ταξιαρχιών) αποτελείται από χίλια άτομα και υπάρχει επίσης μια φάλαγγα από Γερμανούς όμοια οργανωμένους από τους Κομμουνιστές οι οποίοι είναι 200 άτομα. Από μια αξιόπιστη πηγή, ξέρουμε ότι από την αρχή έχουν έρθει οχτώ χιλιάδες Γερμανοί στην Ισπανία, υπό τις διαταγές «Ρώσων Αξιωματικών». Είναι φανερό ότι η Μαδρίτη οργανώνει το δικό της “Tercio”: μια ξένη λεγεώνα η οποία, καλά εξοπλισμένη και καλά διατεταγμένη θα είναι ικανή να αποκαταστήσει την τάξη. Η αύξηση στις αστυνομικές δυνάμεις (guardias de asalto, guardias civiles) και η μαζική άφιξη των Μαροκινών της Μόσχας πρέπει να μας κάνουν να σκεφτούμε. Όλοι αυτοί οι οποίοι θα είναι με το μέρος μας σε κάθε προσπάθεια στραγγαλισμού της επανάστασης μπορούν να θεωρηθούν σαν καλοί σύμμαχοι. Από την άλλη συνεχίζω να θεωρώ χρήσιμο τον πολιτικά ετερογενή χαρακτήρα της φάλαγγας μας. Ο Μπατιστέλι, για να δώσω μόνο ένα παράδειγμα, είναι ένας ιδανικός αξιωματικός για μια φάλαγγα σαν τη δική μας, και ο S. δεν θα ήταν.

Όσο περισσότερο ο πόλεμος εντατικοποιείται, τόσο μεγαλύτερη η ανάγκη για τελειοποίηση των διοικητικών τάξεων θα αυξηθεί. Μου φαίνεται συμπερασματικά ότι η παρουσία μη αναρχικών στοιχείων στην φάλαγγα μας δεν είναι στρατιωτικά και πολιτικά αρνητική.

Βάζοντας κατά μέρος την διάλυση της φάλαγγας και της πολιτοφυλακής μας, η συμφωνία ανάμεσα σε μας και τα μέλη της “Giustizia e Liberta” θα μπορούσε να βασιστεί σε αυτά τα δύο σημεία:

1. κοινές επιτροπές στρατολόγησης
2. κοινές επιτροπές βοήθειας

Εξαρτάται από εσάς να εξετάσετε και να λύσετε αυτήν την συμφωνία²

1. Ο Κάρλο Ρορσέλλι και ο αδερφός του ήταν πίσω από την ομάδα «Giustizia e Libertà» η οποία καλούσε για ένα ενωμένο αντιφασιστικό μέτωπο για μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία. Ο Μπερνέρι ακολούθησε τη θέση τους στενά (σ.τ.μ)
 2. Ο Μπερνέρι δεν αναμίχθηκε στην φάλαγγα αφού άρχισε να διευθύνει την Guerra di Classe. Αυτό το γράμμα φαίνεται να είναι από τον Οκτώβρη του 1936.
-

Η σοσιαλδημοκρατία και ο κομμουνισμός προδίδουν την επανάσταση
(αυτό το άρθρο εμφανίστηκε στην Guerra di Classe, No.8, 1 Φλεβάρη 1937)

Το Ελβετικό Ομοσπονδιακό Συμβούλιο ήταν το πρώτο που εγκαινίασε στο όνομα της «ουδετερότητας» ένα καθεστώς διώξεων ενάντια στους φίλους της Ελεύθερης Ισπανίας, επιθυμώντας με αυτή την δουλική και αντιδραστική συμπεριφορά να αποδώσει φόρο τιμής στα όργανα του Βερολίνου και της Ρώμης.

Κραυγές ντροπής τότε υψώθηκαν από τις συναγωγές της Σοσιαλδημοκρατίας. Και οι θαυμαστές του Στάλιν διαμαρτυρήθηκαν σφοδρά. Αμέσως μετά η Βελγική κυβέρνηση, η οποία αποτελείται από Σοσιαλδημοκράτες υπουργούς, διέγραψε τον Κάνον Καλλέγος και τον πατέρα Λόμπο, καθολικούς ιερείς ένοχοι κυρίως επειδή είχαν δηλώσει σε ιδιωτικές συναντήσεις την αλληλεγγύη τους με την νόμιμη κυβέρνηση της Ισπανίας. Τότε ήταν που και η Βρετανική κυβέρνηση έβγαλε από το χρονοντούλαπο της ιστορίας έναν νόμο του 1870, ο οποίος τιμωρεί την εγγραφή Βρετανών πολιτών σε ξένες πολιτοφυλακές.

Οι Η.Π.Α με την σειρά τους έφεραν προς συζήτηση έναν νόμο του 1811 που απαγορεύει σε Βορειοαμερικάνους Πολίτες να εγγράφονται στο εξωτερικό. Τέλος, η Γαλλική κυβέρνηση πέτυχε από το Βουλευτήριο να πάρει το ελεύθερο να κυκλώσει την Δημοκρατική Ισπανία με ένα «ζώνη αποκλεισμού» ενάντια στην εισροή ξένων εθελοντών. Και αυτές τις εξουσίες, τις έλαβε από τις Κομμουνιστικές και Σοσιαλιστικές ομάδες της Βουλής. Δεν υπάρχει τίποτα το εκπληκτικό στην συμπεριφορά των Σοσιαλιστών. Ταυτίζεται με αυτή της «Populaire» και υπηρετεί απλά το να την επιβεβαιώσει. Αλλά η συμπεριφορά των Κομμουνιστών συνιστά μια σκανδαλώδη αλλαγή πολιτικής. Οι Εγγλέζοι Κομμουνιστές διαμαρτυρήθηκαν για τον αποκλεισμό των εθελοντών. Ο Τέντ Μπαρνάλες, επικεφαλής του Λονδρέζικου Τμήματος του Αγγλικού Κομμουνιστικού Κόμματος είχε δηλώσει σε έναν από τους λόγους του στις 11 Νοέμβρη:

«Για κάθε έναν Γερμανό στρατιώτη στην Ισπανία, θα στέλνουμε έναν έμπειρο Εγγλέζο μαχητή. Αυτή είναι η απάντηση μας στην απόφαση που πάρθηκε από την κυβέρνηση για να εμποδίσει τους εθελοντές να φύγουν για την Ισπανία.»

Και η «Humanite» στην είδηση ότι η Γαλλική κυβέρνηση σκόπευε να απαγορεύσει την εγγραφή εθελοντών ξέσπασε σε επανειλημμένες διαμαρτυρίες. Η «Petit Parisien» στις 15 Δεκέμβρη ανακοίνωσε μια «εντατικοποίηση του ελέγχου» εκ μέρους της Γαλλίας, και ο Γκαμπριέλ Περί έγραψε στην «Humanite» :

« Η «Petit Parisienne» είναι η ανεπίσημη οθόνη της Quai d' Orsay. Θα θέλαμε να ξέρουμε κατά πόσο το σχέδιο που ανακοινώνει έχει, όπως δείχνει η Petit Parisienne, την έγκριση του Μ. Ντεμπλόζ. Θα θέλαμε να ξέρουμε αν έχει την έγκριση του προέδρου του Συμβουλίου. Αν όχι θα θέλαμε να διαβάσουμε μια άρνηση όσο το συντομότερο δυνατόν.»

Αντί για μια γρήγορη άρνηση, η “Populaire” της 8^{ης} Ιανουαρίου έγραψε:

«Πιστεύουμε ότι δεν θα υπήρχε καμία δυσκολία στην υιοθέτηση της πρότασης της Γερμανικής κυβέρνησης η οποία προτείνει, στην απάντηση της, να φύγουν από την Ισπανία όλοι οι ξένοι που παίρνουν μέρος στις μάχες μαζί με τους πολιτικούς αγκιτάτορες και προπαγανδιστές με στόχο την επαναφορά στην κατάσταση που επικρατούσε πριν τον Αύγουστο του 1936»

Και κατέληγε,

« Δεν πρέπει να χάσουμε καθόλου χρόνο σε άσκοπες έρευνες προσπαθώντας να ανακαλύψουμε τις «παγίδες» που μπορεί να υπάρχουν στις απαντήσεις του Βερολίνου και της Ρώμης. Υπάρχει ένας συγκεκριμένος τρόπος να υπερβούμε τις δυσκολίες. Είναι το να εφαρμόσουμε και να κάνουμε τους άλλους να εφαρμόσουν μια πολιτική μη-επέμβασης στην Ισπανία, διώχνοντας από την Ισπανία όλους τους μαχητές που δεν είναι Ισπανοί. Πρέπει να το κάνουμε και να το κάνουμε γρήγορα».

Με τον Πέρι, Κασίν, Βαγιάντ- Κουτουριέρ και Σία να διαμαρτύρονται. Αλλά η Μόσχα πήρε το τιμόνι. Και ποιοι θα συνδέονταν άμεσα, στο όνομα της Κομμουνιστικής ομάδας της Βουλής, με την Μπλουμιστική «Φράξια»; Ο Πέρι ήταν ο άνθρωπος, ο οποίος είχε υποστηρίξει με την μεγαλύτερη επιμονή και ορμή ότι η Γαλλία θα έπρεπε να έχει μια πολιτική ανοικτά υπέρ της Ισπανικής Δημοκρατίας. Οι μπούφοι και ηλίθιοι του Μπολσεβικισμού είναι τόσο κακοί όσο οι μπούφοι της Σοσιαλδημοκρατίας. Η Σοσιαλιστική κοινοβουλευτική ομάδα καταπάτησε την τελευταία απόφαση των εκτελεστικών επιτροπών της IOS και της FSI η οποία δήλωνε:

«ότι η διατήρηση της ειρήνης, η οποία είναι το ανώτερο πλεονέκτημα των εργατών όλων των χωρών και συνεπώς, ο πρωταρχικός στόχος των κυβερνήσεων υπό Σοσιαλιστικό έλεγχο ή με Σοσιαλιστική συμμετοχή, μπορεί μόνο να διασφαλιστεί υπό τον όρο ότι η Δημοκρατία αντιτίθεται σε μια συμπεριφορά που βασίζεται σε εκβιασμούς ή φασιστικές απειλές».

Η Κομμουνιστική κοινοβουλευτική ομάδα, εκ μέρους της, αρνήθηκε εντελώς ένας ορισμένο αριθμό σαφών δηλώσεων ενάντια στην Γαλλική «ουδετερότητα» που έκανε στις συναντήσεις της και δημοσιεύτηκαν στις φυλλάδες της, κυρίως στην “Humanite”. Η Μη-επέμβαση πέφτει στα χέρια του Χίτλερ και του Μουσολίνι, και γι’ αυτό στον Φράνκο. Το Αγγλικό μνημόνιο και το Γαλλικό Μορατόριουμ που προτάθηκαν στην Γερμανική και Ιταλική κυβέρνηση για να σταματήσουν να στέλνουν εθελοντές στην Ισπανία πάει πίσω στην 3^η Δεκέμβρη 1936. Η Ιταλό-Γερμανική απάντηση ήρθε στις 7 Ιανουαρίου. Τριανταπέντε μέρες...μεσολάβησης, τριανταπέντε μέρες μαζικών αποστολών αντρών και στρατιωτικού εξοπλισμού στον Φράνκο.

Η Ιταλική κυβέρνηση στρατολόγησε εθελοντές μέσω διαταγών που έστειλε σε στρατιωτικές μονάδες. Κατεύθυνε προς την Ισπανία με βίαια μέσα, ανθρώπους που είχαν στρατολογηθεί για δουλειά στην Αιθιοπία, συγκέντρωσε εθελοντές για την Ισπανία στα στρατόπεδα. Χρησιμοποίησε ακόμα και κατάδικους για να επανδρώσουν τις τάξεις των εθελοντών. Δημιούργησε στρατόπεδα για εκστρατευτικές δυνάμεις στο Σπεζίζ, στο Έμπολι, στο Σαλέρνο και στο Κάλιαρι και τις μετέφερε με κρατικά πλοία μέχρι το Ισπανικό Μαρόκο.

Μετά τους βομβαρδισμούς που έγιναν στο Ισπανικό έδαφος από Ιταλικά αεροπλάνα, χρησιμοποιώντας για βάση τους το αεροδρόμιο του Ελμάζ μετά την κατάληψη της Μαγιόρκα, έχουμε όλα τα στοιχεία για να αποδείξουμε ότι η Ιταλία έχει επέμβει στρατιωτικά στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Ο Μουσολίνι δεν έχει πρόθεση να αποκηρύξει την Ισπανία. Η «Φασιστική Ρώμη» δεν διστάζει να δηλώνει: « Πολεμάμε και θα νικήσουμε στην Ισπανία». Η “Il Giornale d’ Italia” τονίζει ότι ο Γαλλικός έλεγχος της πρόσβασης στην Ισπανία από ξηράς θα είναι ζωτικός. Ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι απαιτούν το αδύνατο από τις Γαλλικές και Αγγλικές κυβερνήσεις, όπως για παράδειγμα, να καταστειλουν την προπαγάνδα υπέρ της Ισπανίας και να μετακινήσουν από την Ισπανία όλους τους αντιφασίστες.

Η κακή πρόθεση του Μουσολίνι και του Χίτλερ φαίνεται με τόση σαφήνεια όσο και η επιτηδευμένη ηλιθιότητα του Μπλούμ. Ο Μουσολίνι, περιφρονώντας κάθε διεθνή νόμο, έχει στείλει τουλάχιστον 20.000 άνδρες στην Ισπανία και εκτός αυτών υπάρχουν επιπλέον (σύμφωνα με την “Ami du Peuple”) τουλάχιστον 30.000 Γερμανοί στρατιώτες στην Ισπανία. Η Ιταλική κυβέρνηση και η Γερμανική κυβέρνηση θα συνεχίσουν να στέλλουν άνδρες, όπλα και πυρομαχικά όσες υποσχέσεις και να δώσουν.

Η Αγγλο-Γαλλική ουδετερότητα υπήρξε και πάντα θα είναι μια υποκριτική επέμβαση υπέρ του Ισπανικού, Γερμανικού και Ιταλικού Φασισμού.

Το να αποδεχτούν τον αποκλεισμό της Ισπανίας, είναι το ίδιο με το βάζουν στην ίδια θέση την πιστή κυβέρνηση και έναν στρατό από πραξικοπηματίες, είναι το ίδιο με το να βάζεις στην Ευρώπη το δίλημμα: πόλεμος ή θρίαμβος του φασισμού. Και ο θρίαμβος του φασισμού είναι ο αναπόφευκτος πόλεμος του πολύ κοντινού μέλλοντος.

Η πολιτική του Μπλούμ ποτέ δεν είχε μια σαφής και συνεκτική γραμμή δράσης γιατί κυριαρχούνταν από τον φόβο και μια τάση συμβιβασμού. Είναι μια Σοσιαλδημοκρατική πολιτική.

Το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα, υιοθετώντας αυτήν την πολιτική, έχει σβήσει μια από τις λίγες καλές σελίδες στην Ιστορία του. Ο διεθνής αντίκτυπος θα έχει εμφανείς συνέπειες. Όπως θα έχει και ο αντίκτυπος της

Γαλλικής εσωτερικής πολιτικής. Αλλά το πιο σημαντικό πράγμα για μας , προς το παρόν είναι να εξετάσουμε τις ανάγκες του αγώνα μας στην Ισπανία σε σχέση με την νέα κατάσταση. Θα ασχοληθούμε με αυτό αλλού. Σήμερα βιώνουμε ένα αγωνιώδες και μπερδεμένο συναίσθημα καθώς βλέπουμε την σοφία της λαϊκής ρήσης να επιβεβαιώνεται: «Να με φυλάει ο Θεός από τους Φίλους μου. Τους εχθρούς μου τους κανονίζω και μόνος μου» (σ.τ.μ: π.χ. Με τέτοιους φίλους, τι τους θέλεις τους εχθρούς;)

Η Ισπανία περικυκλωμένη από δηλωμένους εχθρούς και ψεύτικους φίλους δεν θα σταματήσει την πορεία της εξαιτίας αυτών. Ευχόμαστε με όλη την αγάπη μας γι' αυτόν τον θαυμάσιο λαό, να τους οδηγήσει το μονοπάτι του τραβάνε στον θρίαμβο. Αλλά ακόμα και αν τους οδηγήσει στην βαθύτερη άβυσσο της ήττας, θα έχουμε πάντα την παρηγοριά ότι θέλαμε να είμαστε με τα αθώα θύματα και όχι με τους δολοφόνους αμάχων, ότι υπερασπιστήκαμε την ιερή υπόθεση της ελευθερίας και δικαιοσύνης και όχι την επιστροφή της τυραννίας και του φεουδαρχικού προνομίου, ότι πήραμε μέρος στην συμπλοκή , διαλέγοντας αποφασιστικά με ποια πλευρά είμαστε και έχοντας απορρίψει το απαξιωτικό μερίδιο των δειλών και ηλίθιων συμβιβασμών.

Πόλεμος και Επανάσταση

Η Ισπανική Δημοκρατία γεννήθηκε τον Απρίλη του 1931 από μια πολιτική επανάσταση που ήταν σχεδόν ειρηνική. Ένας Ισπανός Σοσιαλιστής

ηγέτης αναγνώρισε ότι αυτή η επανάσταση «no habia removido las entranas del país». Οι μάζες του λαού εξαπατήθηκαν από την Δημοκρατία η οποία δεν είχε καμιά κοινωνική σταθεροποίηση αφού δεν έδωσε γη στους χωρικούς. Η αγροτική μεταρρύθμιση που ψηφίστηκε από το Κορτέζ σερνόταν από σχέδιο σε σχέδιο και εφαρμόστηκε σε ομοιοπαθητικές δόσεις.

Τον Οκτώβρη του 1934, ένας Ανδαλουσιανός χωρικός αντιπροσώπευσε εκατομμύρια σαν κι αυτόν όταν είπε στην Bertrand de Jouvenel: « Οι Σοσιαλιστές μας υποσχέθηκαν γη. Μας είπαν ότι η εφαρμογή της αγροτικής μεταρρύθμισης είναι μια πολύ περίπλοκη δουλειά. Και ακόμη δουλεύουμε για τρεις πεσέτες τη μέρα»

Η Δημοκρατία εξαπάτησε εξίσου τις μάζες του λαού στις πόλεις. Όταν ο Έρνεστ Τόλλερ, ρώτησε ένα Καταλανό εργάτη τι νόμιζε για την Δημοκρατία, έλαβε αυτή την πολύ σημαντική απάντηση: «Είναι απλά το παλιό σκυλί με νέο κολάρο».

Μια Δημοκρατία που φάνηκε αποφασισμένη να βελτιώσει την κοινωνική κατάσταση θα ήταν πολιτικά δυνατή για να μην φοβάται ένα Φασιστικό πραξικόπημα. Η Δημοκρατία δεν προστάταγε τα καπιταλιστικά συμφέροντα αρκετά σταθερά, ούτε επίσης ενθάρρυνα την χειραφέτηση του προλεταριάτου. Ιστορικά υπήρξε συνένοχος του Φασισμού με την επιμονή της να ψάχνει για έναν συμβιβασμό μέσω κυβερνητικών ομαδοποιήσεων αντί να σταθεροποιήσει τη θέση της μέσω αυστηρά Σοσιαλιστικών πολιτικών.

Όταν ξέσπασε το Φασιστικό πραξικόπημα, η Δημοκρατία είχε πετύχει να πολώσει πολιτικά όλες τις προοδευτικές συνδικαλιστικές οργανώσεις και κόμματα μόνο και μόνο, γιατί φάνηκαν καθαρές από εμφανή αντιδραστική διείσδυση, σαν η μόνη γραμμή άμυνας με την οποία θα μπορούσε να γίνει η επίθεση ενάντια στις συντηρητικές δυνάμεις. Ήταν το Κράτος που ήταν πιο αποδεκτό από την Κυβέρνηση. Φαινόταν σαν να ήταν ένα απαραίτητο όργανο σύνδεσης ανάμεσα στις διάφορες οργανώσεις άμυνας και τα νέα διευθυντικά σώματα και επίσης σαν ένα ενοποιητικό και συντονιστικό κέντρο για τις διάφορες αριστερές πολιτικές δυνάμεις.

Κάτω από αυτήν την φαινομενική ένωση, ένα βαθύ χάσμα επέμενε. Από τη μία ήταν οι «νομιμόφρονες», απλοί Δημοκρατικοί και λίγο, πολύ προοδευτικοί. Μαζί τους ήταν οι Σοσιαλδημοκράτες για τους οποίους ο αγώνας ανάμεσα στον Φασισμό και την Κοινωνική Επανάσταση μπορούσε να υποβιβαστεί σε έναν πόλεμο ανάμεσα στον Φασισμό και τον Αντιφασισμό. Από την άλλη κάποιος μπορούσε να δει τους Αναρχικούς και την αφρόκρεμα του προλεταριάτου, και οι δύο πεισμένοι ότι η οδηγία, «να κερδίσουμε τον πόλεμο» είχε νόημα μόνο σαν μια υπόδειξη ενός άμεσου στόχου. Το να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ήταν μια ζωτική απόλυτη αναγκαιότητα για όλα τα αριστερά κόμματα και για όλες τις

συνδικαλιστικές οργανώσεις. Ήταν επίσης ο όρος για την πολιτική και κοινωνική πρόοδο όλου του έθνους. Αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι η Κοινωνική Επανάσταση έπρεπε να περιοριστεί σε έναν πόλεμο «ανάμεσα στην Μαδρίτη και το Μπούργκος», σε έναν πόλεμο «ανάμεσα στην Δημοκρατία του Αθάνια και την κυβέρνηση του Φράνκο».

Ο «πόλεμος» στην Ισπανία είναι ένας «εμφύλιος πόλεμος», δηλαδή πολιτικός και κοινωνικός ένοπλος αγώνας. Και από όλα αυτά προκύπτουν από το γεγονός ότι δεν είναι ζήτημα κάποιων ειλικρινών δυνάμεων που παλεύουν μεταξύ τους και έχουν λίγη επαφή με την πραγματική ζωή των μαζών. Αυτό το γεγονός δεν έχει κανένα χαρακτηριστικό μιας ερμητικά απομονωμένης μάχης. Ένας αγώνας ανάμεσα στους υποστηρικτές του Φράνκο και τους υποστηρικτές του Αθάνια θα μπορούσε να είχε αρκετές αναλογίες με αυτόν που οι Κοινωνικές Κατακτήσεις στην Καταλωνία, την Αραγωνία και την Λεβάντε άρχισαν. Με αυτόν τον αγώνα του οποίου οι νικητές θα μετασχηματίσουν ολόκληρη την κοινωνική ζωή του έθνους ακολουθώντας μια προκαθορισμένη πολιτική και κοινωνική κατεύθυνση, με αυτόν τον αγώνα που δεν θα μπορούσε να τελειώσει με μια υποχώρηση των στρατευμάτων, αλλά μόνο με μια εξορία των κατακτημένων.

Η φύση και η έκταση της σύγκρουσης, οι μορφές ανάπτυξης της, οι αναπόφευκτες συνθήκες του αποτελέσματος της είναι τέτοιες που τα χαρακτηριστικά αυτού του ένοπλου αγώνα είναι εκείνες του «πολέμου», αλλά η ουσία είναι εκείνη της «Κοινωνικής Επανάστασης». Το προλεταριάτο είναι μπλεγμένο σε έναν αγώνα με τους αστούς, ενώ η εκκλησιαστική ιεραρχία και η στρατιωτική τάξη διεξάγει πόλεμο εναντίον του, «το χρήμα προσφέρει τα εφόδια του πολέμου» όπως λένε οι Γάλλοι.

Η οικονομική επιβάρυνση του πολέμου, δεν μπορεί να γίνει ανεχτή πλέον από την μπουρζουαζία. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να δοθεί έμφαση σε μια νέα «πολεμική οικονομία». Μια απαραίτητη συνθήκη μιας ισχυρής «βιομηχανίας πολέμου» είναι μια «πολεμική οικονομία» η οποία για να υπάρχει σαν οικονομία πρέπει να έχει σαν στόχο της και σαν βασικό λόγο ύπαρξης μια ευρεία χρησιμότητα.

Οικονομικά τα νομισματικά προβλήματα, όπως και όλα τα άλλα προβλήματα, δεν μπορούν να λυθούν με «οικονομικούς όρους» χωρίς να καταστραφούν τα συμφέροντα διαφόρων κοινωνικών τάξεων. Όμως δεν πρέπει κάτω από το πρόσχημα της αναγκαιότητας να νικήσουμε τον πόλεμο, να πέσουμε στο αντίθετο άκρο από τους συντηρητικούς, σε έναν Σοσιαλιστικό εξτρεμισμό οποίος δεν θα μπορούσε να λάβει την έμπνευση του από τις αναγκαιότητες του ένοπλου αγώνα αλλά από τις φόρμουλες και τα προγράμματα των οποίων η επίτευξη είναι πολύ μακριά.

Η πιο καρποφόρα θέση είναι η «κεντρώα» θέση. Πρόκειται να δώσω, μες σκοπό να αποφύγω κάθε παρεξήγηση, ένα καθαρό παράδειγμα. Νομίζω

ότι η κοινωνικοποίηση της μεγάλης και μεσαίας κλίμακας βιομηχανίας είναι μια «αναγκαιότητα του πολέμου» και μια απαραίτητη δημιουργία της «οικονομίας του πολέμου». Διάφοροι αντιφασίστες είναι τόσο πολύ πεισμένοι γι' αυτό όσο και 'γώ, αλλά δεν είναι όσον αφορά τις αρχές κολεκτιβιστές. Υποστηρίζοντας την «παρούσα αναγκαιότητα» της κοινωνικοποίησης της μεγάλης και μεσαίας κλίμακας βιομηχανίας, θα πάρω με το μέρος μου αυτούς τους αντιφασίστες οι οποίοι θα το επιδοκιμάσουν και οι οποίοι τελικά θα έρθουν να βοηθήσουν.

Έχω από την άλλη πολλές επιφυλάξεις σχετικά με την κοινωνικοποίηση της μικρής κλίμακας βιομηχανίας όσον αφορά τις «αναγκαιότητες του πολέμου» και είμαι υποχρεωμένος να φιλονικώ με συντρόφους οι οποίοι θα ήθελαν να επεκτείνουν την βιομηχανική κοινωνικοποίηση στο μέγιστο βαθμό.

Καλώ τον εαυτό μου «κεντρώο». Στα δεξιά μου έχω όλους αυτούς που αντιτίθενται στην κοινωνικοποίηση, στ' αριστερά εκείνους που είναι απόλυτα υπέρ της και οι οποίοι έχουν μαξιμαλιστικές τάσεις. Στο κέντρο βρίσκομαι εγώ μαζί με όλους τους κολεκτιβιστές οι οποίοι σκέφτονται σαν κι εμένα και οι καθαροί αντιφασίστες, οι οποίοι διατηρούν την πίστη ότι η δημιουργία μιας γνήσιας πολεμικής οικονομίας είναι αναγκαία, πιστεύουν ότι οι βασικοί παράγοντες αυτής της οικονομίας είναι η κοινωνικοποίηση της μεγάλης και μεσαίας κλίμακας βιομηχανίας. Η κεντρώα θέση δεν λαμβάνει υπ' όψιν μόνο τις αυστηρά οικονομικές και παρούσες αιτίες οι οποίες επιδρούν θετικά όσον αφορά την ανοχή προς την μικροαστική τάξη, αλλά επίσης λαμβάνει υπ' όψιν και τα ψυχολογικά αίτια.

Η Ρωσική μικροαστική τάξη πολέμησε στο πλευρό του προλεταριάτου από το 1917 έως το 1920, κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Μαρτίου και του Απριλίου του 1920 στο Ρούρ, η μικροαστική τάξη συμμετείχε στον αγώνα ενάντια στον Kapp και ενάντια στο μαύρο Reichswehr. Τον Οκτώβρη του 1934 στη Μαδρίτη και την Καταλονία η μικροαστική τάξη ξανά έλαβε ενεργό μέρος στην εξέγερση και έκανε το ίδιο στην εξέγερση στις Αστουρίες. Σήμερα ενώ παλεύουμε ενάντια στον Φασισμό, πρέπει να θυμούμαστε ότι αν οι αγρότες που εξαπατήθηκαν από την αποτυχημένη αγροτική μεταρρύθμιση συμμετείχαν αδύναμα στην Ισπανική Σοσιαλιστική εξέγερση του Οκτώβρη του 1934, ήταν η ένοπλη επέμβαση των Rabassaires (ένωση καλλιεργητών αμπελιών) η οποία τον Ιούλη του 1936 ήταν ένας από τους κύριους παράγοντες της νίκης ενάντια στον Φασισμό στην Καταλονία.

Ανάμεσα στις συντηρητικές δηλώσεις του Καμπαλλέρο και διάφορες δογματικές μαξιμαλιστικές κριτικές του ομορτουνισμού της C.N.T και της F.A.I, πιστεύω ότι πρέπει με έναν δίκαιο και καίριο τρόπο να δώσουμε χώρο για μια τίμια λογική λύση στα προβλήματα της «πολεμικής οικονομίας». Μια τέτοια νέα τοποθέτηση σίγουρα δεν θα είναι αρκετή για να ρίξει

γέφυρες ανάμεσα σε μας και το P.O.U.M από τη μία και τις ομάδες του P.S.U.C από την άλλη. Αλλά θα είναι ικανή να διευκολύνει μια ειλικρινή και ενεργή κατανόηση ανάμεσα σε όλους τους πραγματικούς αντιφασίστες, και κατά δεύτερον θα επιτρέψει μια πιο στενή συνεργασία ανάμεσα σε αυτούς που είναι πραγματικά Σοσιαλιστές.

Οι Αναρχικοί στην κυβέρνηση της Ισπανίας (Ανοικτή επιστολή στην συντρόφισσα Φεντερίκα Μοντσενύ)

Αγαπητή Συντρόφισσα,

Είχα σκοπό να απευθυνθώ σε όλους εσάς τους συντρόφους υπουργούς, αλλά μόλις πήρα το μολύβι στα χέρια μου, απευθύνθηκα αυθόρμητα σε σένα μόνο και δεν επιθυμώ να πάω κόντρα σε αυτή την ενστικτώδη παρόρμηση.

Το γεγονός ότι δεν συμφωνώ πάντα μαζί σου, ούτε σε εκπλήσσει ούτε σε προκαλεί, και έχεις δείξει ότι δεν είσαι μνησικάκη για κριτικές, που θα ήταν σχεδόν δίκαιο, γιατί είναι ανθρώπινο, να θεωρούνται σαν άδικες και υπερβολικές. Αυτό δεν είναι ένα ασήμαντο προσόν για μένα, και φανερώνει την αναρχική φύση της σκέψης μας. Είναι μια σιγουριά που εξισορροπεί αποτελεσματικά, όσον αφορά την φυσική μου φιλία για τις ιδεολογικές καταχρήσεις που συχνά έχεις αποκαλύψει στα άρθρα σου με το πολύ δικό σου προσωπικό στυλ και με τους αξιοθαύμαστης ευφράδειας λόγους σου.

Δεν μπορώ να κρατηθώ και να αποδεχτώ την ταυτότητα που υποστήριζες ανάμεσα στον Μπακουνικό Αναρχισμό και τον Φεντεραλιστικό Δημοκρατισμό του Πι Υ Μαργκάλ. Δεν μπορώ να σε συγχωρήσω που έγραψες ότι «στη Ρωσία δεν ήταν ο Λένιν ο πραγματικός δημιουργός της Ρωσίας, αλλά στην πραγματικότητα ο Στάλιν, το αποτελεσματικό πνεύμα, κ.τ.λ.». Και χειροκρότησα την απάντηση του Βολίν στην “*Tierre Libre*” στους εντελώς λανθασμένους ισχυρισμούς σου για το Ρωσικό αναρχικό κίνημα.

Αλλά δεν είναι αυτό γύρω από το οποίο θέλω να σου μιλήσω. Σε αυτά τα θέματα και πράγματι και σε άλλα ελπίζω κάποια μέρα να τα πούμε προσωπικά. Αν σου απευθύνομαι δημοσίως είναι για θέματα τα οποία είναι απεριορίστα πιο σοβαρά, να σου υπενθυμίσω τις τεράστιες ευθύνες για τις, οποίες ίσως δεν γνωρίζεις λόγω της μετριοπάθειας σου. Στον λόγο σου στις 3 Ιανουαρίου, είπες:

«Οι Αναρχικοί μπήκαν στην κυβέρνηση με σκοπό να εμποδίσουν την Επανάσταση να παρεκκλίνει από την πορεία της και με σκοπό να την σπρώξουν πέρα από τον πόλεμο και επίσης με σκοπό να αντιτεθούν σε κάθε πιθανότητα δικτατορικών συμπεριφορών, απ’ οπουδήποτε και αν προέρχονται».

Τότε λοιπόν, συντρόφισσα, τον Απρίλη, μετά από τρεις μήνες συνεργατικής (σ.τ.μ: με την κυβέρνηση) βρισκόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με μια κατάσταση στην πορεία της οποίας λαμβάνουν χώρα σοβαρές πράξεις, ενώ άλλες χειρότερες ακόμα αρχίζουν να σχηματίζονται.

Που, όπως και στη χώρα των Βάσκων, στην Λεβάντε και στην Καστίλλη, το κίνημα μας δεν είναι επιβεβλημένο με την δύναμη, με άλλα λόγια από τεράστιες δυνάμεις συνδικαλιστών και με την υιοθέτηση του από την πλειοψηφία των μαζών, η αντεπανάσταση καταπιέζει κόσμο και απειλεί να συντρίψει τα πάντα. Η κυβέρνηση είναι στην Βαλένθια και είναι από εκεί που ξεκινάνε οι Φρουροί Εφόδου, με σκοπό να αφοπλίσουν τους

επαναστατικούς πυρήνες που σχηματίστηκαν για άμυνα. Κάποιος ανακαλεί το Κάζας Βιέχας ενώ σκέφτεται την Βιλανέσα¹. Είναι οι εθνοφύλακες και οι φρουροί εφόδου που διατηρούν τα όπλα τους. Είναι αυτοί επίσης που στα μετόπισθεν πρέπει να ελέγχουν τους «ανεξέλεγκτους», με άλλα λόγια να αποπλίσουν τους επαναστατικούς πυρήνες που είναι εξοπλισμένοι με λίγα τουφέκια και ρεβόλβερ. Αυτό συμβαίνει τη στιγμή που το εσωτερικό μέτωπο δεν έχει ξεκαθαριστεί. Αυτό συμβαίνει κατά τη διάρκεια ενός εμφυλίου πολέμου στον οποίο κάθε έκπληξη είναι δυνατή και σε περιοχές όπου το μέτωπο είναι πολύ κοντά και εξαιρετικά τραχύ. Αυτό, τη στιγμή που μια πολιτική διανομή όπλων φαίνεται καθαρά, να τείνει να εξοπλίζει μόνο όταν είναι απόλυτη ανάγκη το Μέτωπο της Αραγωνίας (απόλυτη ανάγκη, η οποία ελπίζουμε θα φανεί επαρκής), τον φρουρό των αγροτικών κολεκτιβοποιήσεων της Αραγωνίας και στήριγμα της Καταλωνίας, αυτή την Ιβηρική Ουκρανία. Είσαι σε μια κυβέρνηση που πρόσφερε στην Γαλλία και την Βρετανία πλεονεκτήματα στο Μαρόκο, όπου από τον Ιούλη του 1936, θα ήταν απαραίτητο να υποστηρίξει μια επίσημη πολιτική αυτονομίας του Μαρόκο. Μπορώ να φανταστώ τι πρέπει να σκέφτεσαι εσύ σαν αναρχική γι' αυτή την υπόθεση η οποία είναι απαξιωτική όσο και ηλιθία, αλλά πιστεύω ότι έχει έρθει η ώρα να γίνει γνωστό ότι εσύ και οι άλλοι αναρχικοί υπουργοί δεν συμφωνείται όσον αφορά τη φύση και τον σκοπό αυτών των προτάσεων. Στις 24 Οκτώβρη έγραψα στην Guerra di Classe:

« Η βάση επιχειρήσεων του Φασιστικού στρατού είναι το Μαρόκο. Πρέπει να εντατικοποιήσουμε την προπαγάνδα μας υπέρ της Μαροκινής αυτονομίας σε όλη την Πανισλαμική περιοχή επιρροής. Πρέπει να υποδείξουμε στην Μαδρίτη αδιαμφισβήτητες δηλώσεις που να ανακοινώνουν την εγκατάλειψη του Μαρόκο και την προστασία της Μαροκινής αυτονομίας. Η Γαλλία αγωνιωδώς θα οραματιζόταν την πιθανότητα εξεγερτικών συγκρούσεων στην Βόρεια Αφρική και την Συρία. Η Μεγάλη Βρετανία θα έβλεπε τα κινήματα για αυτοδιεύθυνση στην Αίγυπτο και ανάμεσα στους Άραβες της Παλαιστίνης να δυναμώνουν. Πρέπει να εκμεταλλευτούμε τέτοιες ανησυχίες μέσω μιας πολιτικής η οποία να απειλεί να απελευθερώσει εξεγέρσεις σε όλο τον Αραβικό κόσμο.

Για μια τέτοια πολιτική χρειαζόμαστε χρήματα και χρειαζόμαστε επειγόντως να στείλουμε αγκιτάτορες και οργανωτές σαν πρόξενους σε όλα τα κέντρα Αραβικής μετανάστευσης, σε όλες τις συνοριακές ζώνες του Γαλλικού Μαρόκο. Στο μέτωπο της Αραγωνίας, το Κέντρο, τις Αστουρίες και την Ανδαλουσία λίγοι Μαροκίνοι θα ήταν αρκετοί για να εκπληρώσουν το ρόλο των προπαγανδιστών (μέσω ραδιοφώνου, φυλλαδίων, κ.τ.λ.)»

Συνεπάγεται ότι κάποιος δεν μπορεί να εγγυηθεί τα Βρετανικά και Γαλλικά συμφέροντα στο Μαρόκο και να συνεχίσει την εξεγερτική δουλειά. Η Βαλένθια συνεχίζει το έργο της Μαδρίτης. Αυτό πρέπει να αλλάξει. Και

για να αλλάξει, κάποιος πρέπει να πει όλες τις σκέψεις του δυνατά και καθαρά, γιατί στην Βαλένθια υπάρχουν επιρροές που δρουν υπέρ ενός συμβιβασμού με τον Φράνκο. Ο Jean Zygmowski έγραψε στην “La Populaire” στις 3 Μάρτη:

«Οι μανούβρες είναι ορατές και σκοπεύουν στην σύναψη μιας ειρήνης η οποία στην πραγματικότητα, θα σηματοδοτούσε όχι μόνο το σταμάτημα της Ισπανικής Επανάστασης, αλλά επίσης και τη διάλυση όλων των κοινωνικών κατακτήσεων που έχουν ήδη επιτευχθεί. Ούτε Καμπαλλέρο, ούτε Φράνκο, αυτή είναι η φόρμουλα η οποία θα εξέφραζε εν συντομία μια πεποίθηση η οποία υπάρχει και δεν είμαι σίγουρος ότι δεν έχει την εύνοια ορισμένων πολιτικών, διπλωματικών ακόμα και κυβερνητικών κύκλων της Βρετανίας και επίσης της Γαλλίας»

Αυτές οι επιρροές, αυτές οι μανούβρες, εξηγούν διαφορετικά σκοτεινά σημεία: για παράδειγμα την αδράνεια του νομιμόφρον στόλου. Την συγκέντρωση στρατευμάτων που έρχονται από το Μαρόκο, τις πειρατείες ενάντια στο “Canaries” και το “Balearics” η κατάληψη της Μάλταγας είναι συνέπειες αυτής της αδράνειας. Και ο πόλεμος δεν έχει τελειώσει! Αν ο Πριέτο είναι ανίκανος και νωχελικός, γιατί να τον ανεχόμαστε; Αν ο Πριέτο είναι δεσμευμένος από μια πολιτική που τον κάνει να παραλύει τον στόλο, γιατί να μην αποκηρύξουμε αυτή την πολιτική;

Εσείς αναρχικοί υπουργοί, εσείς βγάζετε εύλωτους λόγους και γράφετε λαμπρά άρθρα, αλλά δεν κερδίζει κάποιος τον πόλεμο με άρθρα και λόγους, ούτε υπερασπίζεται την Επανάσταση. Ο πρώτος μπορεί να κερδηθεί και ο δεύτερος να υπερασπιστεί επιτρέποντας σε μας να περάσουμε από την άμυνα στην επίθεση. Η στρατηγική του να διατηρούμε τις θέσεις μας δεν μπορεί να διαρκέσει για πάντα. Το πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί βγάζοντας διαταγές: γενική κινητοποίηση, όπλα στο μέτωπο, μια διοίκηση, λαϊκός στρατός, κ.τ.λ. Το πρόβλημα μπορεί να λυθεί επιτυγχάνοντας άμεσα αυτό που μπορεί να επιτευχθεί.

Η “Toulouse Dispatch” της 17^{ης} Ιανουαρίου έγραψε:

«Η κύρια ασχολία του Υπουργού Εσωτερικών είναι το να επαναφέρει την εξουσία του Κράτους πάνω σε αυτές τις ομάδες και πάνω στους ανεξέλεγκτους όποια κι αν είναι η καταγωγή τους»

Συνεπάγεται ότι όταν για δέκα μήνες προσπαθούν να εξαφανίσουν τους «ανεξέλεγκτους», δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα της εκκαθάρισης της « Πέμπτης Φάλαγγας». ² Η καταστολή του εσωτερικού μετώπου έχει σαν κύρια δραστηριότητα της την έρευνα και την καταστολή η οποία μπορεί να εκπληρωθεί από δοκιμασμένους επαναστάτες. Μια εσωτερική πολιτική συνεργασίας ανάμεσα στις τάξεις και γαλιφιάς προς τις μεσαίες τάξεις οδηγεί αναπόφευκτα στην ανοχή προς τα πολιτικώς φιλόδοξα στοιχεία. Η Πέμπτη Φάλαγγα αποτελείται όχι μόνο από στοιχεία που

ανήκουν στα Φασιστικά σώματα, αλλά επίσης και από τους αντάρτες που επιθυμούν μια μετριοπαθή δημοκρατία. Τώρα είναι οι δεύτεροι οι οποίοι κερδίζουν από την ανοχή των κυνηγών των «ανεξέλεγκτων». Η εκκαθάριση του εσωτερικού μετώπου γίνονταν με πλήρη και ριζοσπαστική δράση από τις Επιτροπές Άμυνας που στήθηκαν από την C.N.T και την U.G.T.

Βοηθάμε στην διείσδυση μέσα στις ελεγκτικές τάξεις του Λαϊκού Στρατού, φιλόδοξων στοιχείων που δεν έχουν εγγυήσεις πολιτικής και συνδικαλιστικής οργάνωσης. Οι επιτροπές και οι πολιτικοί αντιπρόσωποι των πολιτοφυλακών ασκούσαν έναν ευεργετικό έλεγχο, ο οποίος σήμερα είναι αποδυναμωμένος από την επικράτηση αυστηρά στρατιωτικών συστημάτων προβιβασμού και προαγωγής. Πρέπει να δυναμώσουμε αυτές τις επιτροπές και αυτούς τους αντιπροσώπους.

Βοηθάμε την νέα κατάσταση η οποία μπορεί να έχει καταστροφικές συνέπειες, μια κατάσταση όπου ολόκληρα στρατεύματα διατάζονται από αξιωματικούς οι οποίοι δεν έχουν την εκτίμηση και την αφοσίωση των στρατιωτών τους. Αυτή η κατάσταση είναι αυταρχική γιατί η αξία των Ισπανών πολιτοφυλάκων είναι ευθέως ανάλογη με την εμπιστοσύνη που απολαμβάνουν από τον διοικητή τους. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να επαναφέρουμε το σύστημα της άμεσης εκλογής και το δικαίωμα της ανάκλησης για τους κατώτερους.

Ένα θανάσιμο λάθος έχει διαπραχθεί με την αποδοχή εξουσιαστικών φόρμουλων, όχι γιατί είναι τέτοιες από άποψη μορφής, αλλά γιατί περιέχουν τρομακτικά λάθη και πολιτικούς στόχους που δεν έχουν καμία σχέση με τις ανάγκες του πολέμου.

Είχα την ευκαιρία να μιλήσω με ανώτερους Ιταλούς, Γάλλους και Βέλγους αξιωματικούς και διαπίστωσα ότι δίνουν μια σαφή ένδειξη ότι γνωρίζουν την πραγματική χρησιμότητα της πειθαρχίας, με έναν πιο σύγχρονο και λογικό τρόπο απ' ότι διάφοροι νέο-στρατηγοί που υποστηρίζουν ότι είναι ρεαλιστές.

Πιστεύω ότι έχει έρθει η ώρα να σχηματίσουμε τον συνομοσπονδιακό στρατό, με τον ίδιο τρόπο που το Σοσιαλιστικό Κόμμα έφτιαξε τον δικό του: το 5^ο Σύνταγμα των Λαϊκών Πολιτοφυλακών. Πιστεύω ότι έχει έρθει η ώρα να λύσουμε το πρόβλημα της μίας διοίκησης επιτυγχάνοντας αποτελεσματικά την ενότητα στην διοίκηση η οποία μας επιτρέπει να προχωρήσουμε σε επίθεση στο μέτωπο της Αραγωνίας. Πιστεύω ότι έχει φτάσει η ώρα να τελειώνουμε με τις χιλιάδες εθνοφρουρών και φρουρών εφόδου οι οποίοι δεν πάνε στο μέτωπο γιατί η δουλειά τους είναι να ελέγχουν τους «ανεξέλεγκτους». Πιστεύω ότι έχει έρθει η ώρα να δημιουργήσουμε μια πολεμική βιομηχανία με σοβαρότητα. Και πιστεύω ότι έχει η ώρα να τελειώνουμε με διάφορες απαίσιες υπερβολές: όπως εκείνη του σεβασμού προς την Κυριακή σαν μέρα ανάπαυσης και διαφόρων

δικαιωμάτων των εργατών που σαμποτάρουν την υπεράσπιση της επανάστασης. Πρέπει πάνω απ' όλα να κρατήσουμε υψηλό το ηθικό των πολεμιστών. Ο Λουί Μπερτόνι, μεταφράζοντας τα συναισθήματα που εκφράστηκαν από διάφορους Ιταλούς συντρόφους που παλεύουν στο μέτωπο της Χουέσκα, έγραψε όχι πολύ καιρό πριν:

«Ο πόλεμος στην Ισπανία, έτσι μας απογύνωσε από κάθε νέα πίστη, από όλες τις ιδέες κοινωνικής αλλαγής, από όλο το επαναστατικό μεγαλείο, από όλη την παγκόσμια σημασία, και δεν είναι τίποτα περισσότερο από έναν κοινό πόλεμο εθνικής ανεξαρτησίας, ο οποίος πρέπει να κερδηθεί για να αποφύγουμε την εξολόθρευση που έχει στο μυαλό της η παγκόσμια πλουτοκρατία. Ο κόσμος θα πει ότι τίποτα δεν έχει χαθεί ακόμη, αλλά στην πραγματικότητα, τα πάντα απειλούνται και πολιορκούνται. Η πλευρά μας χρησιμοποιεί τη γλώσσα της αποκήρυξης, την ίδια που χρησιμοποιούσε ο Ιταλικός Σοσιαλισμός με την άνοδο του Φασισμού: Προσοχή στις προβοκάτσιες! Ηρεμία και γαλήνη! Τάξη και πειθαρχία! Όλα τα πράγματα που στην πράξη σε καθηλώνουν στο να μην κάνεις τίποτα. Και όπως ο Ιταλικός φασισμός κατέληξε να θριαμβεύσει, στην Ισπανία ο αντισοσιαλισμός με δημοκρατικό προσωπείο δεν μπορεί παρά να νικήσει, αν όλα όσα έχουμε προβλέψει συμβούν. Είναι περιττό να προσθέσουμε ότι εμείς απλά το καταθέτουμε, χωρίς να καταδικάζουμε εκείνους που είναι μαζί μας. Δεν θα μπορούσαμε να πούμε πως θα μπορούσε η συμπεριφορά αυτών των ανθρώπων να μπορούσε να είναι διαφορετική και αποτελεσματική, όσο η Ιταλό-Γερμανική πίεση θα αυξάνεται στο μέτωπο και αυτή των Μπολσεβίκων αστών θα αυξάνεται στα μετόπισθεν.»

Δεν έχω την ειλικρίνεια του Λουί Μπερτόνι. Έχω την αξίωση να βεβαιώνω ότι οι Ισπανοί αναρχικοί μπορούν να έχουν μια πολιτική γραμμή διαφορετική από αυτή που επικρατεί. Υποστηρίζω ότι είμαι ικανός κεφαλοποιώντας αυτά που γνωρίζω από εμπειρίες σε διάφορες μεγάλες επαναστάσεις των προσφάτων χρόνων και από ότι διαβάζω στον ίδιο τον Ισπανικό ελευθεριακό τύπο, να δώσω ορισμένες γραμμές συμπεριφοράς. Πιστεύω ότι πρέπει να θέσεις στον εαυτό σου το πρόβλημα του κατά πόσο υπερασπίζεσαι καλύτερα την επανάσταση, και αν κάνεις την μεγαλύτερη συνεισφορά στον αγώνα ενάντια στον Φασισμό συμμετέχοντας στην κυβέρνηση, ή αν θα ήσουν απεριόριστα πιο χρήσιμος κουβαλώντας την φλόγα της ικανότητας σου με τις λέξεις ανάμεσα στους μαχητές και στα μετόπισθεν. Ήρθε επίσης η ώρα να διασαφηνιστεί η σημασία που θα μπορούσε να έχει η συμμετοχή μας στην Κυβέρνηση για την ενοποίηση. Πρέπει να μιλήσουμε στις μάζες, να τους ζητήσουμε να κρίνουν κατά πόσο ο Μαρσέλ Κασίν έχει δίκιο όταν δηλώνει στην "Humanite" της 23^{ης} Μαρτίου:

«Οι υπεύθυνοι αναρχικοί πολλαπλασιάζουν τις προσπάθειες προς την ενοποίηση και οι παραιτήσεις τους είναι ακόμα πιο λογικές.»

Η κατά πόσο η “Pravda” και η “Isvestia” έχουν δίκιο όταν συκοφαντούν τους Ισπανούς αναρχικούς αποκαλώντας τους σαμποτέρ της ενότητας. Να απευθυνθούμε στις μάζες για να κρίνουν την ηθική συνεργία και πολιτική της σιωπής του Ισπανικού αναρχικού τύπου ενάντια στην Λενινιστική και Τροτσκιστική αντίθεση, μια σιωπή επαξίως επιβραβευμένη από τον λίβελο της “Isvestia” για την “Solidaridad Obrera”. Να απευθυνθούμε στις μάζες για να κρίνουν κατά πόσο διάφορες πράξεις σαμποτάζ του εφοδιασμού δεν ταιριάζουν με το σχέδιο που ανακοινώθηκε από την Pravda στις 17 Δεκέμβρη 1936:

«Όσο για την Καταλωνία, η εκκαθάριση των Τροτσκιστικών και αναρχοσυνδικαλιστικών στοιχείων έχει αρχίσει, αυτή η δουλειά θα εκτελεστεί με την ίδια ενεργητικότητα που έγινε και στην Ε.Σ.Σ.Δ.»³

Έχει έρθει η ώρα να δούμε κατά πόσο οι αναρχικοί είναι στην κυβέρνηση για να κάνουν τις αγνές παρθένες και να ανάψουν μια φωτιά που πάει να σβήσει, ή ακόμα και αν είναι από δω και πέρα να υπηρετήσουν σαν «Phrygian cap»⁴ για πολιτικούς που φλερτάρουν με τους εχθρούς ή με τις δυνάμεις επαναφοράς της «Δημοκρατίας όλων των τάξεων». Το πρόβλημα τίθεται από την σαφή εμφάνιση μιας κρίσης η οποία ξεπερνά τους ανθρώπους που την ενσαρκώνουν.

Το δίλημμα: Πόλεμος ή Επανάσταση, δεν έχει πια κανένα νόημα. Το μόνο δίλημμα είναι αυτό: Ή νίκη ενάντια στον Φράνκο χάρη στον επαναστατικό πόλεμο ή ήττα. Το πρόβλημα για εσένα και τους άλλους συντρόφους είναι να διαλέξετε ανάμεσα στις Βερσαλλίες του Θιέρσου και την Κομμούνια του Παρισιού, πριν ο Θιέρσος και ο Βίσμαρκ σχηματίσουν την Ιερή συμμαχία. Εξαρτάται από εσάς να απαντήσετε, γιατί εσείς είστε υπεύθυνοι.⁵

1. Η Βιλανέσα είναι ένα μικρό χωριό που πολλά μέλη της C.N.T σφαγιάστηκαν αφού πρώτα ληηλατήθηκαν οι εγκαταστάσεις του συνδικάτου τους.
2. Η Πέμπτη Φάλαγγα, είναι το όνομα που δόθηκε από τον Ισπανικό τύπο για την ομαδοποίηση των Φασιστικών οργανώσεων που υπήρχε πίσω από το Δημοκρατικό Μέτωπο.
3. Η μετάφραση είναι λανθασμένη, αλλά το νόημα παρόμοιο. Βλέπε το βιβλίο του Μίντζ “Self Management in Revolutionary Spain”
4. Phrygian cap, έμβλημα ελευθερίας του SCB.

5. Η μετάφραση της φράσης είναι ελεύθερη. Η φράση στο πρωτότυπο ήταν η εξής: «It is up to you to reply, for you are the “light under the bushel”».
-